LABDARÚGÁS

Ára: 3 forint

Budapest, 1964. augusztus

X. évfolyam, 8. szám

Kispéter Mihály **Nagy Györggyel (balról)** és **Katona Sándorral** (jobbról) a Bp. Honvéd **két tehetséges fiatal** szélsőjével. (Bp. Honvéd-cikkeink a 6., a 7. és 11. oldalon.)

(MTI Foto. Petrovits László felvétele)

11-es (a LABDARUGÁS kérdés-felelet játéka)

Játékvezető: Pánczél Lajos

1. Ki volt a labdarúgó világszövetség első elnöke és ki a jelenlegi?
2. Szeptember 16-án kerül sor Budapesten az új kiírású Kupagyőztesek Európa Kupájának első mérkőzésére: a Bp. Honvéd—FC Lausanne találkozóra. Meddig kell lejátszani a KEK első fordulójának mérkőzéseit?
3. Afrikát hány ország képviseli Tokióban, a labdarúgó olimpián?
4. Igen érdekesen alakultak a Magyar Népköztársasági Kupa küzdelmei, miután az NB I-es csapatok is bekapcsolódtak. Mit jelentett az NB I-es csapatok vidéki szereplése az első fordulóban nézőszámban?
5. Az MNK küzdelmeiben két nagyarányú győzelem született (Vasas—Veszprém 11 : 1, Dorog—Mosonmagyaróvár 8 : 1). A legtöbb mérkőzés eredménye szoros volt, a Szeged kiesett, s egy döntetlen is akadt (Gyöngyösi Spartacus—DVTK 2 : 2). Itt a gyöngyösi csapat jutott tovább. Miért?
6. A 39 éves Alfredo Di Stefano klubot cserélt. Mi volt 11 év alatt teljesítménye a Real Madridnál?
7. A magyar labdarúgó válogatott standard tagjai közül ki a legmagasabb és ki a legalacsonyabb?
8. Az Újpesti Dózsa elődje az Újpest egyik legnagyobb sikerét 1930-ban aratta, amikor Genfben megnyerte a Bajnokok Tornáját. Kik voltak akkor a lilafehér együttes tagjai?
9. Szeptember elején vívja két mérkőzését a Bajnokcsapatok Európa Kupájában a Győri Vasas és a Chemie Leipzig. Milyen csapatok előtt nyerte meg az NDK bajnokságát a lipcsei együttes?
10. Kik ma az NB I legjobb partdobói?
11. Lövés megy az egyik kapura, a kapus elvetődik, jobbkezével megfogja a labdát és készül magához húzni, amikor páront az ellenfél egyik csatára és kezéből a hálóba pöcköli a labdát. Gól vagy nem gól? Mit ítél a bíró?

JOHN WHITE

Golfjáték közben villámcsapástól meghalt John White, a huszonkétszeres skót válogatott, a Tottenham Hotspur's kiváló játékosa. White a Szigetország egyik legtehetségesebb labdarúgója volt

(Interfoto MTI, Keystone felvétele)

Némi túlzással: az FTC—MTK örökrangadón készült felvétel hasonlít a fenti rajzhoz. Hiszen megtörténhetett volna az, hogy kirúgják Kovalik kezéből a labdát. Az érdekes felvételen négy pár szem a labdán... Balról Danszky, Juhász, Fenyvesi dr., Kovalik

CSANÁDI ÁRPÁD:

Kezdőrúgás: október 11-én, 14 óra

Augusztus 16-án volt a tokiói labdarúgó tornára a csapatnevezési határidő. A kapott információk szerint — mint ahogy az várható volt — mind a 16 jogot szerzett ország labdarúgó csapata benevezett a döntő küzdelmeire.

A 16-os döntő összetételének egyik érdekessége, hogy abban csak 6 európai ország kapott helyet, ugyanakkor Ázsiát 4 ország (Észak-Korea, Dél-Korea, Irán, Japán), Afrikát 3 csapat (EAK, Ghana, Marokkó), míg az amerikai kontinenst szintén 3 olimpiai válogatott (Argentina, Brazília, Mexicó) képviseli. Az erőknek ilyen elosztása kétségkívül egy meghatározott területi elvet takar. Az ilyen elvnek vitathatatlanul van előnye, de hátránya is.

A területi elv

hozzásegíthet olyan országokat a legjobbak közé jutáshoz, amelyek még fejlődőben vannak. Ilyen szempontból örvendetes, hogy a nemzetközi labdarúgó életben nem túl nagy rangot kivívott országok labdarúgói egy nagy nemzetközi tornán nyerhetnek impulzust további fejlődésük meggyorsításához. És ez jó az illető országoknak, de természetesen jó a sportágnak is.

Ugyanakkor ez az elv támpontot ad azoknak a kritikusoknak, akik — egyéb érveket is felhasználva — ismételten felvetik az olimpiai labdarúgó torna színvonalát, sőt létjogosultságát is.

Anélkül, hogy e helyről vitatkoznék a felhozott érvekkel, le kell szögezni, hogy a VB-hez viszonyítva kétségtelenül alacsonyabb szakmai színvonalú olimpiai tornának megvan a maga jelentősége.

Sokan emlékeznek arra, hogy pl. 1948-ban Svédországnak egy olimpiai szereplés, illetve bajnokság növelte önbizalmát, majd megalapozta mai tekintélyét. 1952-ben Helsinki adott hatalmas lökést a későbbi években nagy nemzetközi hírnévre felfutott magyar válogatottnak stb.

Az olimpiai válogatott szakvezetői a FIFA ismeretes korlátozó intézkedései miatt (a legutóbbi VB küzdelmein szerepelt játékosok kitiltása a tokiói olimpiáról) kénytelenek újabb tehetségek után kutatni. Ezek a fiatal tehetségek a felkészülés során olyan lehetőségekhez jutnak, amelyek hozzájárulhatnak fejlődésük meggyorsításához. Elég utalnom arra a több, mint 25 nemzetközi találkozóra idehaza és külföldön, amelyet pl. a magyar olimpiai keret játszott le a mintegy másfél éves felkészülés során.

Hogy

mit ér az olimpia,

az nézőpont kérdése. Lehet, sőt biztos, hogy Brazília nagy klubjai nem örülnek az olimpiai labdarúgó tornának, mert néhány hétre nélkülözni kénytelenek tehetséges fiataljaikat. Úgy érzem, nálunk Magyarországon más a helyzet. Talán kissé túlzással, de lehet azt mondani, hogy nálunk egy olimpia

csak futballal igazán olimpia.

Az MLSZ — nagyon helyesen — úgy döntött, hogy függetlenül a szeptemberben-októberben sorrakerülő válogatott találkozóktól, az olimpiát tartja ebben az évben a legfontosabb eseménynek és az erőket erre a tornára összpontosítja. Ez megnyugtató lehet mindazoknak, akik jó szereplést várnak labdarúgóinktól Tokióban, mert hiszen ez a törekvés egyben értékelés is: *mi az olimpiai labdarúgó tornát fontosnak tartjuk* és nemcsak önmagáért, hanem azért is, mert ez a torna lehetőséget ad legjobbjaink további ugrásszerű fejlődésére, ami alig 2 évvel az angliai VB előtt nem éppen lebecsülendő szempont.

Japán és a futball

Ez év tavaszán néhány napon keresztül Japánban tartózkodtam és egyéb feladataim mellett élénken figyeltem a japán futball jeleit. Sajnos, meg kell vallanom, csalódás ért. Tokió parkjaiban és üres telkein hiába kutattam futballozó gyerekek után. Annál többet láttam, akik fehérbe öltözve, hatalmas bőrkesztyűvel az egyik kézben teniszlabda nagyságú labdával dobálóztak meglepő ügyességgel. Baseballoztak... Japán sportbarátaink elmondották, hogy náluk a futball alig ismert játék. Körülbelül olyan, mint nálunk a baseball... A japán nép azonban nagyon törekvő. Ismerve a futball hatalmas nemzetközi elterjedtségét, hazai szűkös feltételeik ellenére is kiírták az olimpiai bajnokságot. Néhány év óta több neves európai szakembert hívtak meg Japánba, akik az úttörés nehéz munkáját végezték. Szinte mindegyik kiemelte a japán fiatalok tanulni vágyását és testi ügyességét...!!

Európai szemnek szokatlan, hogy Tokióban és környékén nem láttam egyetlen kapufát sem. Ugyanakkor megnéztem az épülő stadionokat és játéktereket. A pályák pontosan 105×68 m méretűek lesznek. A fű állapotáról már akkor megállapíthattam: kifogástalan! Legfeljebb talán nekünk lesz egy kissé szokatlan, akik az ún. *kemény* füves pályákhoz szoktunk. A gyep ugyanis Japánban kissé süppedős, puha... Ez persze részben bőrszeg, részben pedig megszokás kérdése. Ami a megszokást illeti a magyar szakvezetők a japán futballszövetséghez fordultak barátságos edzőmérkőzés biztosítása végett, annál is inkább, mivel a csapat a rajt előtt már 20 nappal Tokióban lesz.

A 32 mérkőzés lebonyolítására (mert ennyire kerül sor összesen Tokióban) 5 stadiont jelöltek ki. Közülük legszebb a *National Stadium*, vagyis a fő-stadion, ahol az első helyet eldöntő mérkőzés kerül lejátszásra. A többiek közül a *Komazawa-stadion* tűnt fel modern berendezésével, érdekes lelátóival.

A csoport-mérkőzések — mint ismeretes — bajnoki rendszerben folynak, azaz mindenki mindenki ellen játszik. *Magyarország* sorrendben Marokkóval, Észak-Koreával, majd Jugoszláviával kerül szembe. A csoportokon belüli sorrend eldöntésénél érdekesség, hogy a kiírás még nem döntött: a gólarány számít, vagy az adott és a kapott *gólok közötti különbség?* Ezt a kérdést a torna megindulása előtt, a helyszínen dönti el a rendezőbizottság.

A mérkőzés-tervet a rendezők úgy szerkesztették meg, hogy a *különböző csoportok első két helyezettje* egymással újból *csak a döntőben* találkozhat. Ha tehát pl. a B) csoportból történetesen Jugoszlávia elsőként, Magyarország másodikként jut a legjobb 8 közé, további győzelmeik esetén csak a döntőben találkozhatnának újból.

A labdarúgó tornán nincs mérkőzés ismétlés. A legjobb 8 kiválasztódása után ún. kieséses rendszerben folyik a bajnokság. Döntetlen esetén 2×15 perces hosszabbítás következik. Ha akkor sincs döntés, akkor a sorshúzás dönt.

A tokiói labdarúgó-olimpia kiírásának egyik érdekessége, hogy egyúttal *eldöntik a 5. és 6. helyet* is. Erre *Oszakaban*, Tokiótól kb. 600 km-re kerül sor. Résztvevők: a négy csoportgyőztes és a csoport-második mérkőzéseinek vesztesei. Reméljük, ez a torna bennünket közelebbről nem érdekel majd...

A 20 nevezhető játékos nevét szeptember 30-ig kell közölni a Szervezőbizottsággal. Október 11-én pedig elindul útjára Tokióban is a kerek labda, hogy újabb még meglevő „fehér foltot" hódítson meg a maga számára.

A csoportbeosztás, a játékosokra váró feladat már ismeretes. Tudjuk, hogy játékosainknak nemcsak az ellenfelekkel, hanem a szokatlan körülményekkel, az idegen környezet sok előre látható és nem látható tényezőjével is meg kell küzdeniük. Úgy tapasztaltuk, az olimpiai részvétel, illetve a jó szereplés még fokozottabb munkára, sportszerűbb életmódra sarkallta eddig is olimpiai jelöltjeinket. Most már csak néhány hét van hátra. Érdemes tehát mindent félre tenni, ami útjába áll a minél jobb szereplésnek. Érezniök kell labdarúgóinknak, hogy a *közvélemény* várakozással tekint szereplésük elé és *bízik bennük*. És ez nagy erő!

Csoportbeosztás

A-csoport:	*B-csoport:*	*C-csoport:*	*D-csoport:*
1. Németország	1. Jugoszlávia	1. Csehszlovákia	1. Olaszország
2. Irán	2. Koreai NDK	2. Dél-Korea	2. Japán
3. Mexikó	3. Magyarország	3. Brazília	3. Argentina
4. Románia	4. Marokkó	4. EAK	4. Ghana

Az olimpiai torna lebonyolítási rendje

Október 11, vasárnap

A-csoport: Németország—Irán, Mexikó—Románia.

B-csoport. Omija-stadion: Jugoszlávia—Koreai NDK, Micuzava-stadion: Magyarország—Marokkó.

Október 12, hétfő

C-csoport: Csehszlovákia—Dél-Korea, Brazília—Egyesült Arab Köztársaság.

D-csoport: Olaszország—Japán, Argentína—Ghana.

Október 13, kedd

A-csoport: Németország—Románia, Irán—Mexikó.

B-csoport: Omija-stadion: Jugoszlávia—Marokkó, Micuzava-stadion: Koreai NDK—Magyarország.

Október 14, szerda

C-csoport: Csehszlovákia—EAK, Dél-Korea—Brazília.

D-csoport: Olaszország—Ghana, Japán—Argentína.

Október 15, csütörtök

A-csoport: Németország—Mexikó, Irán—Románia.

B-csoport: Omija-stadion: Jugoszlávia—Magyarország, Micuzava-stadion: Koreai NDK—Marokkó.

Október 16, péntek

C-csoport: Csehszlovákia—Brazília, Dél-Korea—EAK.

D-csoport: Olaszország—Argentína, Japán—Ghana.

Október 18, vasárnap

Csicsibu-stadion: A-csoport I—B-csoport II. **Komazava-stadion:** B-csoport I—A-csoport II. **Omija-stadion:** C-csoport I—D-csoport II. **Micuzava-stadion:** D-csoport I—C-csoport II.

Október 20, kedd

Elődöntő. Csicsibu-stadion: A I—B II-győztese — a C I—D II-győztese ellen. **Komazava-stadion:** B I—A II-győztese a D I—C II-győztese ellen.

Oszakában: az A I—B II-vesztese a C I—D II vesztese ellen és **Kiotóban:** a B I—A II-vesztese — D I—C II vesztese ellen.

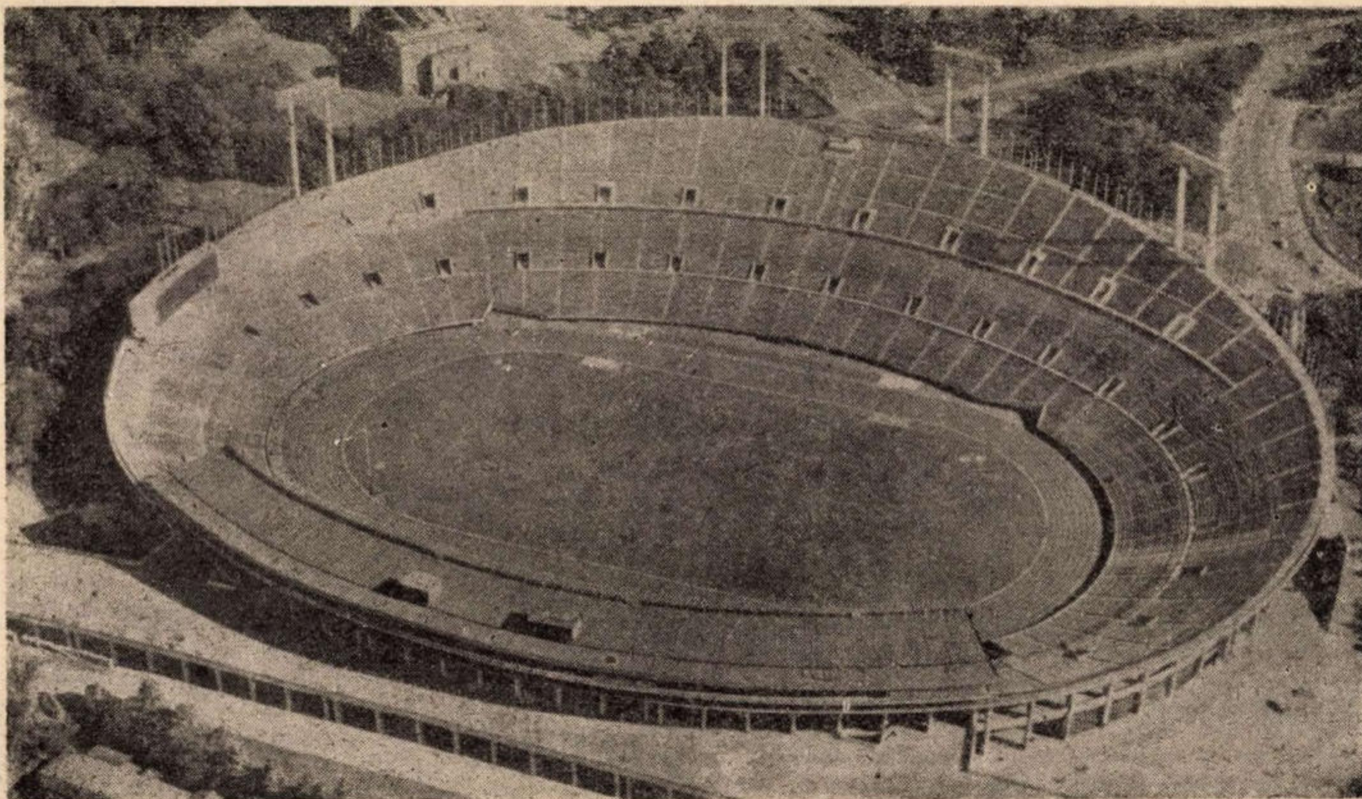
Október 22, csütörtök

Oszakában az oszakai és a kiotói mérkőzés győztese az 5—6. helyért játszik.

Az eddig felsorolt mérkőzések mind japán idő szerint 14 órai kezdettel kerülnek sorra.

Október 23, péntek

Nemzeti stadion, 12 óra: Az elődöntő két vesztese a 3. helyért játszik, majd ugyanott 14 óra 30 perces kezdettel az elődöntő két győztese a döntőt vívja.

A Nemzeti stadion, a döntő színhelye

Amiben mindenki *kapitány*

NYÍLT BESZÉD BARÓTI LAJOSSAL

Körülbelül nyolcmillió szakértő. Amennyi a felnőtt lakosság hazánkban a *még* selypítő hatévesektől a *már* selypítő nyolcvan évesekig. Döntő többségük azonban hónapszám véka alá rejti tudását, különleges képesítését. Olyannyira, hogy a szóban forgó tárggyal egyáltalán nem foglalkozik. Sőt, legtöbbjük odáig megy az álcázásban, hogy tájára sem néz annak a pályának, amelyről azután egy adott pillanatban megfellebbezhetetlen bíróként ítélkezik. Az adott pillanat pedig rendszerint nem egyéb, mint egy-egy, válogatott tizenegyünk vívta nemzetközi labdarúgó-mérkőzés.

Ám ez a megállapítás sem egészen pontos. Még ezzel kapcsolatban is differenciálnunk kell. Ha ugyanis történetesen győzött legjobb tizenegyünk, akkor az önkéntes szakértők széles tábora beéri a szuperlativuszokra hangszerelt egyszerű ünnepléssel. A mérkőzésen mutatkozó hibák, fogyatékosságok elemzésével, analizálásával pedig csak foglalkozzék az a hét-nyolc szakember, tíz-tizenöt újságíró. Azok azért vannak, azért fizetik őket.

Merőben más a helyzet, ha a válogatott csapat nem tudott győzni, vagy kivált ha vereséget szenvedett. Ilyenkor aktivizálódnak a legszélesebb szakértő tömegek. Ilyenkor kiderül, hogy mindenki — kapitány. Ez a legkisebb sarzsi ebben a szakmában. Kezdetét veszi a „ha"-napok sorozata. „Ha a Tichy helyett a..." „*Ha* az Albert az első félidő 28. percében..." — és így tovább. Vége-hossza nincs az értékelésnek, vitának, hozzászólásnak. Önkéntes védők, ügyészek, kritikusok, masszőrök, sportorvosok, intézők, teoretikusok támadnak egycsapásra a nép egyszerű gyermekeinek soraiból. Mindenki megtalálja partnerét, minden érv az ellenérvvé, ebben a nagy népi játékban.

Egyetlen ember áll magányosan, egyedül fogadva a rá zúduló átkok, szitkok, vádaskodások özönét: *Baróti Lajos, a szövetségi kapitány.*

Komora nem tudta

Most nincs egyedül. Szemben ülök vele a Hungária Kávéház egyik márványasztalánál. Csitult viharok szélcsendes óráin. Szerinte ugyan, csak percekről van szó. Alig simulnak el a hullámok az alaposan felborzolt futball-tenger vizein, a Nemzetek Kupája spanyolországi döntőjének nyomán, máris fodrozódó habtaréjok, gyűrűző örvények zavarják a nyugodt hajózást. Madrid és Barcelona után sokan nyilatkoztak — hivatásos és hivatlan — prókátorok. Őt nem kérdezte meg senki. Én most kérdezek. Hogyan látta, mi a véleménye a magyar csapat szerepléséről?

— *1958-ban a magyar válogatott már az első fordulóban kiesett a Nemzetek Európa Kupájából. Az idei maximális tervünk a négyes döntőbe való jutás volt. Sikerült. Nem mehettünk vérmes reményekkel Spanyolországba. Kivált a sorsolás nyilvánosságra hozatala után. A hazai csapatot legyőzni, a mainál ütőképesebb együttesnek is szinte lehetetlen feladatnak látszott.*

Példával bizonyít. A hazai pálya szinte behozhatatlan előnyt jelent, nem véletlenül javasolja tehát a FIFA, hogy a jövőben — más sportágakhoz hasonlóan — a döntőket semleges országban vívják.

(Eddig mindenben egyetértünk, minden szavát aláírom én is.)

— *Higgyék el végre az emberek, hogy nem a Tichy és nem az Albert vesztette el a spanyolok elleni meccset!*

Nagyon szépen kér, nagyon meggyőzően érvel, de az „emberek" nevében *egészen* ezt már én sem hiszem el. Pedig a szakértői vélemény tetszetős is, és sok tekintetben igaz is. A szövetségi kapitány ugyanis ezt mondja:

— *Komora nem tudta Suarezt semlegesíteni. Pedig ez lett volna egyedüli feladata.*

Azután még hozzáteszi:

— *Sándor, Göröcs, Nógrádi, Rákosi sérülése miatt szerkezetében bomlott meg a magyar csapat. Ennyi változást egyszerre ez a társaság nem tud elviselni.*

Mindebbe nagyon sok igazság és nagyon sok tanulság rejtőzik. A vitaalapról nem is beszélve.

A tények makacs dolgok

Baróti Lajos gyorsan és határozottan leszögezi, hogy persze nem hibáztatja Komorát. (Ez egyébként becsületességét bizonyítja. Amiről egyébként is már régen meg vagyok győződve.)

— *A tudását Olaszországban kamatoztató spanyol csatár élete legnagyobb formájában volt azon a mérkőzésen. Tény, hogy amikor a 65. percben megsérült, a magyar csapat rögtön fölénybe került.*

De a gólokat mégis csak Tichy és Albert nem tudta berúgni, sőt, még gólhelyzetbe is alig kerültek ezen a mérkőzésen — kötöm az ebet a karóhoz.

Nem vitatkozik. Csak az alaptalan vádakat veri vissza. Az olyanokat például, hogy Tichy és Albert „nem akart igazán" a spanyolok ellen. A teljes nemzetközi sportsajtó jelenlétében, a televízió jóvoltából szinte az egész sportvilág színe előtt — ez elképzelhetetlen és képtelen álláspont. Amin viszont én nem tudok vitatkozni.

De a tények makacs dolgok. És hogy a két jeles magyar csatár csődöt mondott Madridban — ez tény.

Miért?... Honnan a formaingadozásnak ez a kiszámíthatatlan együtthatója? Amit nemegyszer tapasztalunk napjainkban, a bajnoki mérkőzések sorozata közben is. Van-e terv, hangzott-e el ezzel kapcsolatban javaslat, észrevették-e egyáltalán az illetékesek?

— *Észrevették, és megpróbálnak a végére járni. Hogy az egyedül üdvözítő megoldást lelték-e meg, arra ma még nehéz volna válaszolni.*

— *Az MTS irányelvei nyomán, az MLSZ elrendelte NB I-es labdarúgó együtteseink mindennapos edzését. Nem tartják be. A legkülönfélébb címeken találnak ki pihenőnapokat a csapatok edzői, vezetői. Nemcsak a játékosok, még a felső vezetés is bizonytalan, gyakorlatlan e tekintetben.*

Furcsán hangzik, de még a válogatottnál is előfordul ilyesmi!

— *Pedig a szervezési intézkedések, a tatai alapozás, a mind keményebb és erősebb munka megkövetelése már kizárólag a meglepő, indokolatlan, hirtelen formahanyatlások meggátlására történik.*

A Fradi kipukkad — az Újpest csődöt mond

— *Egyelőre kevés sikerrel* — mondom ki sok tízezer labdarúgó szurkoló hetenkét megismétlődő tapasztalataként. És ennek valamennyi szín-hívei szenvedő alanyai. Addig nagyszerű Ferencváros „pukkadt ki" az Újpest ellen. A gyönyörű erényeket csillogtató Újpesti Dózsa mond csődöt máskor. Tichy vesztett mecscset fordít meg az utolsó öt percben a Vasassal szemben, hogy azután — alig rúgjon labdába a kispesti pályán a Győr ellen.

— *Az olimpia miatt nem voltunk elég következetesek. Nem tudtunk azok lenni. A mérkőzések sűrített programjára még az élgárda legjobbjai sem voltak felkészülve. A ma labdarúgójának kötelező tempóját ma még ők nem bírják.*

A keretlen hozzászólók (a hat évesek és a nyolcvan évesek is) persze joggal kérdezik: miért nem? Mi késleltette a labdarúgósportunk irányítóit, hogy időben eszméljenek?!

Állítólag az olimpia. Bár ez a világverseny sem úgy robbant bele sportéletünkbe, mint a földrengés, számum, vagy egyéb elemi csapás. Négy éve tudjuk, hogy jön. De fogadjuk el a szövetségi kapitány magyarázatát egyelőre, amely így hangzik:

— *A mai magyar labdarúgás nem bővelkedik kivételes klasszisokban.*

Szegény ember vízzel főz — ez igaz. Ám ezzel a vízzel akkor nagyon jól kell gazdálkodni. (Ezt mi, pestiek az utóbbi években, a kánikula napjaiban alaposan megtanultuk.) Az olimpiai labdarúgótorna Tokióban — az előjelek szerint — nem lesz sétagalopp. A védő jugoszlávok már sok borsot törtek az orrunk alá, éppen a közelmúltban szakítva meg sok évtizedes magyar győzelmi periódust. A csehszlovák válogatott képességeit ugyancsak a saját bőrünkön tanultuk meg tisztelni Chilében. Az ellenfelek között ott van a komplett román nemzeti válogatott, a Mazzolával, Facchettivel, Riverával pályára lépő olasz tizenegy, az ismeretlenül is mindig veszélyes dél-amerikaiak, az Ember József edzette ghanai csapat igen figyelemreméltó fegyvertényeivel és — az NDK olimpiai együttese, amely Sós Károly vezényletével nem kisebb bravurt hajtott végre, mint a szovjet csapat, „jegyének visszaváltását" Tokióból.

Hová lett a kapitányi optimizmus?

Akárcsak a többi résztvevő ország válogatott tizenegyének vezetői, az 1966-os labdarúgó világbajnokság előkészítő főpróbájának tekinti Baróti Lajos is a tokiói szereplést.

— *Minden fiatal a fedélzetre!* — ez a jelszó. És nem véletlenül, amint ez a beszélgetés közben kiderül.

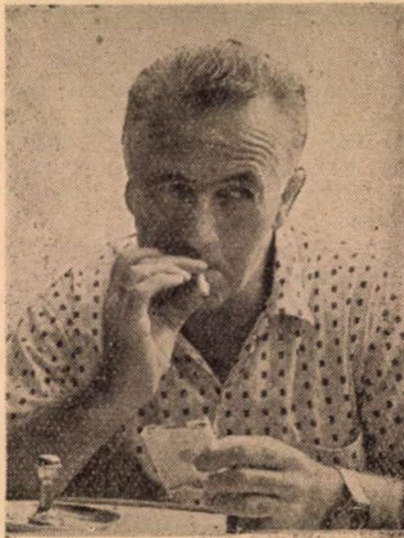
— *Az 1959-ben kialakult csapat a spanyolországi NEK-döntőkkel befejezte szereplését. Az olimpia után új keret kezd.*

Ezek szerint megszűnik a bérelt hely a válogatottban?

Mosolyog. Kicsit fanyarul, de elérti a célzást.

— *Ha a mai olimpiai kerettel kiegészül a VB-keret, egyetlen poszton, egyetlen játékos sem érezheti nyugdíjképesnek magát.*

Én csendben, nagyon egyetértek. Ő neveket sorol. Csak úgy kapásból, ahogy eszébe jut: Csernai, Menczel, Szuromi, Karába, a dorogi Szücs, Sóvári, Juhos, Monostori, Zámbó, Nagy György, Katona, Nagy Antal, Dunai II és az MTK-s Török. Amíg sietve jegyzek, végig gondolom. Nem is rossz névsor. Kiegészítve azokkal, akik már ma is, a közvélemény szerint is „befutottak": Benével, Puskással, Varga Zolival, Borsányi II-vel — egy újabb, igazán „nagy" magyar csapat kontúrjai látszanak kibontakozni. Hideg tussként ébresztenek fel álmodozásomból szavai:

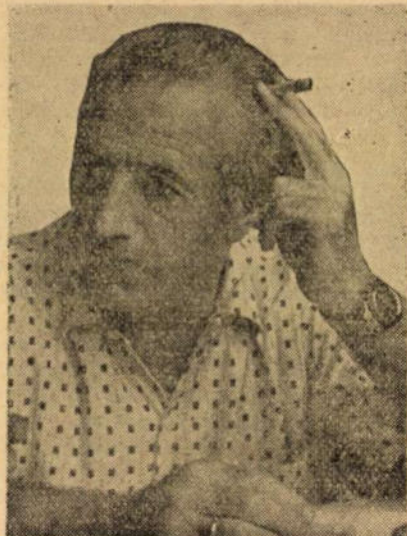
— *Vérmes reményeim nincsenek. Sem az olimpián, sem azután.*

Hová lett az oly gyakran túlzottnak tartott, nem egyszer vitatott kapitányi optimizmus, kedves Baróti sporttárs!?

A kérdést csak magamban tettem fel, mégis arra válaszol:

— *A többi csapat is futballt játszik. A többi ország is a világbajnokság előkészítése jegyében küldi Tokióba fiatal tehetségeit.*

De nekünk megint sok tehetségünk van, így érzem. Csak az a nagy kérdés, mi lesz belőlük? Erre a kérdésre pedig csak a szakember, a vezető adhat felelősséggel választ.

Elkomolyodik. Most megint nagyon egyedül van. Annyira, hogy megsajnálom.

— *A versenyben nincs megállás* — *mondja azután nagy sokára.* — *Erőnlét és technika. Ha egy percig nem figyelünk oda, már lemaradtunk. És ne felejtsék el, hogy mi csak ebben az évben, 1964-ben eszméltünk fel!*

Elég későn. De erről most nem akarok vitatkozni.

Bérelt helyek kiárusítása

Az olimpiai csapat mellett a jelenlegi magyar A válogatott is vizsgára készül az őszön. Négy válogatott meccs áll előttük. A Szovjetunió, Csehszlovákia, Jugoszlávia és Svájc ellen kell pályára lépniük legjobbjainknak. Ma még annak tartott — legjobbjainknak! Mert ha másra nem, hát erre igazán jó lesz az olimpia: a nagynevű ellenfeleken kívül, a posztokat ostromló fiatalokkal is csatázni kell valamennyi válogatott mérkőzésen az úgynevezett „bérelt" helyek tulajdonosainak. Utoljára bizonyíthatnak — ezt valamennyiüknek érezniük kell. Ami egyébként kiderült, Baróti Lajos eddigi szavaiból is.

A sok támadás, jogos, vagy alaptalan bírálat ellenére — a mérleget

nézve — legtöbbször beváltotta a hozzáfűzött reményeket ez a tizenegy. Legtöbbször. De nem mindig! S a legfájdalmasabb csalódásokat, a legjelentősebb pillanatokban okozta. Talán ezért is olyan szuperérzékeny a közvélemény velük kapcsolatban.

Senki nem várta tőlük Chilében, hogy legyőzik Angliát és döntetlenül mérkőznek Argentína csapatával. De ha már így volt, alig tudtuk elviselni a csehszlovákoktól elszenvedett 1:0-ás vereséget. És ugyanígy érzelmi okok korbácsolták felső fokra a szenvedélyeket a madridi, sőt a barcelonai NK-mérkőzéseken. Mindenki látta ugyanis, hogy lett volna mit keresnünk a házigazdák ellen, és sokkal meggyőzőbben is játszhattak volna labdarúgóink a dán válogatottal szemben.

A chilei világbajnokságon az ötödik, a spanyolországi Nemzetek Kupája döntőiben végül is a harmadik helyet szerezte meg a magyar futballcsapat. Az a tény sem lebecsülendő, hogy az elmúlt hat évben két gól-különbségnél nagyobb vereséget nem szenvedtek Alberték (Szovjetunió 1:3, Jugoszlávia 0:2,), kivéve az egyetlen, 1961-es chilei kisiklást: Chile—Magyarország 5:1.

Baróti Lajos változatlanul bízik

— Megbocsásson a világ, de valakire nekem is támaszkodnom kell! Amíg klubcsapataink játéka nem fejlődik, csak azokból válogathatok, akikben eddig, nagyon nem csalódtam. Mert az én dolgom, hogy tizenegy tehetséges, lehetőleg aznap legjobb formájában levő magyar futballistát küldjek a pályára. Ha aztán nem győztek, ha nem ment a játék, egyszerre mindenki okos lesz körülöttem. És ez természetes is, hiszen az embereknek nincs más doguk, csak drukkolni és kritizálni.

Valami igaza van. „A kibicnek semmi sem drága". Meg aztán az is ide illik hogy: „Mindig az a jó futballista, aki éppen nem játszott". Baróti Lajosnak mindaddig igaza lesz, amíg klubcsapataink edzői beérik a heti három tréninggel, és amíg — ennek következtében — nem akad olyan csapatunk, amelynek formája állandóan jó, megbízható, amely nemzetközi méretekben helyt tud állni, amely gerincét adhatja egy újabb, ütőképesebb, eredményesebb magyar labdarúgó-válogatottnak.

Van ilyen ma?... Nincs. Addig pedig a kapitány nem mondhat le a régiekről. Még akkor sem, ha olykor-olykor cserben hagyják is, ha egyszer-egyszer érdemtelenül húzzák is magukra a meggypiros dresszt, rajta a népköztársaság címerével.

Felemelem a golyóstollat, felsóhajtok. Jól kipanaszkodtuk magunkat egymásnak. Most már magánemberként kérdezem meg: mit vár a szövetségi kapitány az őszi négy nagyon nehéz mérkőzéstől?

— Mind a négyet meg szeretnénk nyerni, — válaszolja kisimult arccal, tiszta hittel, gondolkodás nélkül.

Íme, a sokszor megcsodált optimizmus, amely ma is, a történtek után is töretlen. És amely csak akkor okoz bosszúságot, ha nincs mögötte tartalom. A beszélgetés után úgy érzem, van. Csak a fiúk is így éreznék majd! A fiúk — a régiek és az újak — akikben Baróti Lajos változatlanul bízik, de akiknek egyikéről-másikáról ma már kész lemondani, ha jobbat, lelkesebbet, megfelelőbbet talál a helyére. Hogy ne aktivizálódhassék az önkéntes szakértők serege. Hogy mindinkább megmaradhassanak a szuperlativuszokra hangszerelt egyszerű ünneplésnél.

Csillag István

Van-e Európában „nagy" válogatott?

A Nemzetek Európa Kupája spanyolországi döntő mérkőzései után nálunk is, és a külföldi szaksajtóban is érdekes vélemények hangzottak el arról a témáról, vajon van-e Európában egy vagy több olyan ország, amelynek válogatott csapata megérdemelné a „nagy" jelzőt. A válaszok erre a kérdésre meglepő egyöntetűséggel úgy hangzottak, hogy bizony ez idő szerint ilyen nagy csapat Európában nincsen. Ezzel szemben megállapították a szakemberek, hogy ha nincs is olyan válogatott együttes, amely képes volna sorozatosan „nagy" játék produkálására, akadtak egyes legénységek, amelyek az elmúlt hónapokban néha az átlagon felülemelkedő teljesítménnyel örvendeztették meg híveiket és a semleges szakértőket. A megjelent kritikák alapján *hat* ilyen teljesítményt sorolhatunk ebbe a „kiváló" játékot mutató együttesek csoportjába. Ezek a következők:

A *csehszlovák* együttes Ludwigshafen-i 4:3-as győzelme a nyugatnémet tizenegy ellen, amely nagyszerű játék után jött létre. Pedig a csehszlovákok ezen a találkozón két erősségüket — a hátvéd Novákot és gólerős csatárukat Kucerát — nélkülözni voltak kénytelenek. Lelkes hangon nyilatkoztak a csehszlovákokról nemcsak a semleges, de maguk a nyugatnémet bírálók is.

Hasonló lelkes kritikában részesült a *magyar* csapat a párizsi 3:1-es győzelmét követően. A francia sajtó is „nagy" játéknak minősítette, amit a magyar tizenegy mutatott. Ez, — semleges bírálók szerint is —, szellemes, fordulatokban gazdag és tökéletes technikával keresztülvitt akciókban jutott kifejezésre.

Rendkívül hízelgő vélemények hangzottak el a *skót* válogatottról a Glasgowban az angolok felett aratott 1:0-ás győzelem után. A szakemberek ez alkalommal emlékeztettek arra, hogy a skót tizenegy volt az, amely Madridban 6:2-re verte a spanyol válogatottat! Főleg a skótok stílusos és amellett lendületes támadójátéka késztette elismerésre a hozzáértőket.

Az átlagon felüli teljesítmények közé sorolható az *olasz* válogatott Lausanne-i 3:1-es győzelme, amely számszerűen közel sem tükrözte azt a fölényt, amelyet az azzurik a svájciak ellen mutattak. Itt már csak azt kifogásolták a kritikusok, hogy a nagyszerű olasz csatárok nem használták ki megfelelően képességeiket, mert sokszor segítettek ki a védelemben — ami ilyen fölény mellett már túlzott óvatosság volt.

Igen nagy elismerést váltott ki a szakemberekből a *szovjet* nemzeti csapat 3:1-es győzelme a két év óta veretlen svédek ellen. Különösen a 4—2—4-rendszer támadó szellemben való alkalmazása részesült általános dícséretben.

És végül kiegészíti ezeket a kiemelkedő napi teljesítményeket a *spanyol* válogatottnak a magyar és a szovjet legénységek elleni legutóbbi szereplése.

CSÜTÖRTÖK DÉLUTÁN A BUDAPESTI HONDVÉD EDZÉSÉN

A MŰSOR:

A kispesti fiúk akkortájt szoktak feltünni a játékoskijáróban, amikor a lebukó nap sugarai már csak a zöld gyepszőnyeg felét pásztázzák végig; a pálya másik felét pedig árnyék borítja.

A csütörtöki edzéseket kedvelik leginkább. Ilyenkor ugyanis az edzés főrészét az egyéni foglalkozás teszi ki. Ez pedig az oktatási munka egyik legfontosabb része. Sulykolni, tanítani, tanulni azt ami kevésbé megy nem könnyű. De a rendszeres gyakorlás, a céltudatosság

az oktató

és a tanítvány

közös érdeke.

És Kispéter Mihály, a Bp. Honvéd szakoktatója azok közé tartozik, akik a gyakori, gondos, alapos egyéni foglalkozás, technikai és taktikai csiszolás hívei. Kispéter edzésnaplója sok érdekességről tanúskodik. Az egyik oldalon aláhúzott cím díszeleg: *„Egyéni hiányosságok!"*

Olyan ez a rész mint valami osztálykönyv, vagy aféle bizonyítvány. Mindenki megtalálhatja magát itt Takácstól Katonáig egyaránt.

Ragadjunk ki néhány részletet:

„Takács túlságosan nagy erővel hajtja végre a technikai mozgást. Emiatt labdafogása görcsös, nem elég kifinomult ezért ejti ki gyakran a labdát..."

„Sipos elég sokszor fejtetővel, s nem homlokkal éri a labdát... Rossz beidegződés..."

„Nagy Gyuri futtából ritkán tud pontosan beadni, lövőkészsége is fejlesztésre szorul..."

„Nagy Antalnak rossz a lábtartása, túlságosan laza a bokája, nem összpontosít eléggé..."

Miért nem folytatjuk a sort másokkal? Mert a felsorolt játékosokkal való egyéni foglalkozást vettük górcső alá, azon a csütörtöki napon, amikor kintjártunk Kispesten.

Az általános bemelegítés után, Balogh László másodedző irányításával speciális ruganyossági és ügyességi gyakorlatokat végeztek a kapusok. Aztán Balogh edző először

Takácsot küldte

a kapuba.

Szállt a labda, hol jobbra, hol balra, Takács pedig úgy vágódott el a földtől mintha rugók segítségével lökték volna ki. A lényeg persze nem a tempós mozgáson, hanem a kifogástalan technikai mozgáson volt. Balogh néha magyarázott, megmutatta a helyes ujjtartást. S többször is elismételte:

Sipos Ferinek nem tartozik erényei közé a fejelés. Így aztán nem csoda, hogy sokszor gyakorolja a képen is látható felugrásos fejeseket

— Könnyedén, lazán, erőlködés nélkül...

Amint az edző látta, hogy a kapus nem elég friss, az ifjúsági válogatott Fónyad Pétert szólította. Számos gyakorlat pergett egymásután, hol Fónyad, hol Takács állt a kapuba. Érdekes és nagyon hasznos volt az a reflex-gyakorlat, amelyet Baloghnak ez a vezényszava előzött meg:

— Arccal a hálónak.

Szegény Takács, volt mit kapkodnia. Ugyanis a dobott labdára csak az edző pisszenésére szabadott megfordulnia. s olyankor már a labda ott volt közvetlen közelségében. Ugyancsak iparkodnia kellett, hogy elcsípje, főleg olyankor, amikor az a földön tartott feléje.

De nézzük csak a pálya közepe táján Kispétert, az egykori válogatott középhátvédet

miként foglalkozik

Sipos Ferivel.

Közvetlen közelről dobott labdákat, aztán fokozatosan távolodott. A labda íve sokszor csalafinta volt,

Balogh edző kezéből a bal felső sarok felé száll a labda, Takács azonban résen van, s vetődéssel megkaparintja

(MTI Foto. Petrovits László felvételei)

EGYÉNI FOGLALKOZÁS

Siposnak alaposan összpontosítani kellett, hogy jól vissza tudja fejelni. Kispéter közben beszélt:

— *Jobban menj fel... Erőteljesebben üsd meg homlokkal a labdát...*

A földről felpattintott labdák elfejelése olykor gyors mozgást, nemegyszer irányváltoztatást is igényelt. S amikor Feri már pihegett, az edző pihentető gyakorlatot iktatott közbe.

— *Csinálj egy pár nyolcast!*

Sipos szétterpesztette a lábát, lehajolt, s ügyes. gyors mozdulatokkal kézzel kergette a labdát, nyolcas alakzatban a bokái körül és között. Aztán mélylélegzési gyakorlatok, s Feri vérkeringése felfrissült.

Most Kispéter 20—25 m-ről lábbal ívelte a labdát Sipos felé, mégpedig sokszor úgyis, hogy a középhátvédnek ugyancsak loholni kellett jobbra, balra, hogy bele tudjon fejelni a labdába.

S miközben Sipos levezető mozgást végzett,

következett Nagy Gyuri.

Azt a feladatot kapta, hogy állóhelyzetből rajtoljon, fokozódó futással vezesse a labdát, majd az alapvonal közeléből futtából ívelje be a balösszekötő helyén tanyázó edzőhöz. Mikor már jól ment Kispéter megszólalt:

— *Ugyanezt gyorsabban!*

A fiatal csatár már kapkodta a lábát, mégpedig szaporán. Gyorsak voltak a vágták, s persze most már kevésbé pontosak a beadások.

Aztán változott a gyakorlat, a beadás előtti futást labdaátvétellel kötötte össze az edző. Lőtt, dobott, passzolt labdákat vett át a szélső, főleg ballal, s aztán úgy iramodott neki.

— *Most levágsz egy darabot és megcélzod a hosszú sarkot.*

Nagy Gy. már tudta mit jelent ez az edzői utasítás. Nem futott a szögletzászló felé, hanem a 16-os sarkától kapura húzott, s hatalmas lövést zúdított a jobb oldali kapufa és a hálótartóvas közé.

— *Ez igen!*

Persze némelykor célt is tévesztett a labda. Az edző megkövetelte a pontos célzást és nem volt elégedett ha a szélső csak a kapufát találta el, hát még amikor azt se...

Éppen elege volt már az egyik Nagynak, amikor követte őt

a másik Nagy, — az Anti.

A nagy gyorsaság fejlettebb technikai tudást igényel, mert különben a játékos elveszti a labda

— Látod Anti, így tartsd a lábad — magyarázza az edző Nagy Antalnak

feletti uralmát, vagy pedig csak úgy tud bánni a rakoncátlankodó bőrgolyóval ha lelassítja a futását. Nos, éppen ezért Nagy Antalnak még sok tanulni valója van. Vele különösen sokat foglalkozott az edző, mégpedig eleinte állóhelyzetben, kevés mozgás közben.

Elmagyarázta, megmutatta a helyes rúgási módot. Hol legyen a támaszkodó láb, milyen legyen a testtartás, hogyan érje a rugó láb a labdát. Erről magyarázott, s az összekötő pedig próbálgatta. Türelmesen, hosszszan.

S amikor Kispéter nagyjából elégedett volt, gyorsabb mozgás közben is gyakoroltatta Nagyot.

Felderült a csatár arca, amikor a kapu elé rendelték őt. Hiába mégiscsak az a legjobb érzés, amikor a labda úgy engedelmeskedik az akaratnak, hogy a hálóban köt ki.

Már nem sütött ott a nap.

Enyhe szellő fújdogált, amikor a játékosok az öltözőbe vonultak.

Utolsóként az edző hatalmas termetét nyelte el az öltözőhöz vezető alagút. De még messziről is látni lehetett, hogy a hátán a verejték tenyérnyi foltokat hagyott.

Németh Gyula

A NEMZETKÖZI LABDARÚGÓ SZÖVETSÉG *fejlesztési alapja*

A Nemzetközi Labdarúgó Szövetség (FIFA) tudatta tagjaival, hogy a labdarúgósport fejlesztésének érdekében segélyalapot létesített. Ezt az új segélyalapot, — amelyre egyelőre félmillió svájci frankot tartalékol a FIFA —, igénybevehetik a világszövetség szervein kívül, az egyes kontinentális és országos szövetségek is.

A segélyalapból készítenek oktatófilmeket, hoznak létre játékvezetői értekezleteket, edzőkonferenciákat és többek között bibliográfiát is létesítenek (sportirodalom, hanglemezek, filmek). Ebből látják el majd a FIFA propaganda-szolgálatát is.

Az egyes kontinentális és országos szövetségek segélyfolyósítási kérelmeiket a következő ügyekben intézhetik az alap vezetőihez: utazási költségek, ifjúsági és amatőr tornákon való részvételre, — ilyen tornák szervezési kiadásaira; bírói és edzői tanfolyamok rendezésére, vándoredzők szerződtetésére, sőt külföldi csapatok vendégszerepeltetésének költségeire is.

Ennek a nagyvonalú alapnak ügyvezetését jelenleg az olasz Barassi bizottsági elnök és a szovjet Granatkin látja el, de úgy tervezik, hogy a FIFA titkárságán belül külön vezetőt bíznak majd meg a segédalapot érintő ügyek intézésével.

BEK tizedszer, KEK

Jubilál a Bajnokcsapatok Európa Kupája, ezúttal tizedszer került kiírásra. A BEK után a legutóbbi években igen népszerű lett a Kupagyőztesek Európa Kupája. s a Vásárvárosok Kupája is. A KEK-ért ezúttal ötödször, a VVK-ért pedig hatodszor küzdenek most a csapatok.

Bajnokcsapatok Európa Kupája

A hetedik magyar résztvevő: GYŐR

A díj eddigi védői: 1955—56, 56—57, 57—58, 58—59, 59—60, tehát ötször egymásután: Real Madrid. 1960—61 és 61—62: Benfica. 62—63: Milan. 63—64: Internazionale.

Az eddigi küzdelemben hat budapesti csapat vett részt, mégpedig az a hat csapat, amely jelenleg az NB I-ben szerepel. A *Vasas* háromszor, az *MTK* (illetőleg a Bp. Vörös Lobogó) kétszer, a *Bp. Honvéd*, a *Csepel*, az *Újpesti Dózsa* és a *Ferencváros* pedig egyszer-egyszer. Hetediknek most vidéki csapat képviseli a magyar színeket: *a Győri Vasas ETO.*

Vajon a győriek szereplésükkel feledtetni tudják-e a budapesti csapatok aránylag gyenge teljesítményeit? Azok bizony valóban elég gyengék. Közülük csak egy emelkedik ki: 1957—58-ban a *Vasas* bekerült az elődöntőbe, mégpedig a következő eredményekkel: CDNA Szófia 1:2, 6:1, Young Boys Bern 1:1, 2:1. Ajax Amterdam 2:2, 4:0. Az elődöntőben a Real Madridtól Madridban 4:0-ra kikapott a Vasas, itthon pedig 2:0 arányban legyőzte a nagy hírű spanyol csapatot.

A második fordulóban esett ki az *MTK* 1955—56-ban (Anderlecht 6:3, 4:1, Reims 2:4, 4:4), a *Bp. Honvéd* 1956—57-ben (az első fordulóban erőnyerő volt, Bilbao 2:3 és Brüsszelben 3:3), az *MTK* 58—59-ben (Polonia Bytom 3:0, 3:0, Young Boys Bern 1:2, 1:4), az *Újpesti Dózsa* 60—61-ben CZ Belgrád 2:1, 3:0, Benfica 2:6, 2:1), a *Vasas* 62—63-ban (Fredrikstad) 4:1 7:0, Feijenoord 1:1, 2:2, 0:1).

Már az első fordulóban kiesett a *Csepel* 1959—60-ban (Fenerbahcse 1:1 és itthon 0:1!), a *Vasas* 1961—62-ben (Real Madrid 0:2, 1:3), és a *Ferencváros* 63—64-ben (Galata Szeráj 0:4, 2:0).

A magyar csapatok összesített mérlege: 33 mérkőzés, 14 győzelem, 7 döntetlen, 12 vereség, a gólarány 74:59. Látszólag pozitív, mégis nagyon is negatív...

Mit tud a Chemie Leipzig, a győriek ellenfele? A lipcsei csapat a győriekkel ellentétben nem most nyert először bajnokságot. 1950—51-ben volt először bajnok. Ez időtájt elég jól szerepelt, mert 1953—54-ben második, 51—52-ben pedig a harmadik helyen kötött ki. Most, hosszú szünet után jutott ismét az élre. Mégpedig a bajnokság hajrájában, hiszen hosszú ideig úgy látszott, hogy az Empor Rostock nyeri a bajnokságot. Valamennyi csapat közül azonban a Chemie Leipzig bírta a legjobban a hajrát. Kunze, a csapat edzője mondja:

— *A formábahozás után nem könnyű dolog a formában tartás. Sikerült, s ez erőt ad a további küzdelmekre.*

A csapat úgy kezdte el a bajnokságot, hogy mindenki ezt mondta:

— *A sztár nélküli csapat!*

A sorozatos jó szereplésre azonban felfigyeltek, s *Hensch*, a kapus, valamint *Walter*, a középhátvéd csakhamar bekerült az olimpiai válogatottba. Mindkettőjüknek nagy része van abban, hogy a német olimpiai válogatott bejutott a tokiói 16-os döntőbe.

A csapatból *Walter, Scherbarth, Pacholski, Behla* és *Herzog* valamennyi bajnoki mérkőzésen szerepelt. A csapat mérkőzésein összesen 457 000 néző jelent meg. Otthon a legnagyobb nézőszám 45 000 volt, mégpedig a ASK Vorwärts Berlin ellen. A győriek ellen 100 ezer körüli nézőt várnak a hatalmas lipcsei stadionban.

Érdekes, hogy a Chemie Leipzig csapatából az egész bajnoki év alatt senki sem került kiállításra. A 11-esekkel jólábon állnak. Egyet sem hibáztak el, viszont az ellenfél 11-esei közül egyet sikerült kivédeniök. A legnagyobb győzelem: 4:0 az SC Dynamo Berlin ellen.

Egy pillantás az I. forduló további mérkőzéseire. A rajt egyik legküzdelmesebb párharcának az *Anderlecht-Bologna* mérkőzések ígérkeznek. Jó harc várható a *Crvena Zvezda Belgrád—Glasgow Rangers*, a *Lokomotiv Szófia—Malmö*, s a *Dukla Prága—Górnik Zabrze* találkozókon is.

A Chemie Leipzig csapata, amely szeptember 9-én Győrött játszik. Álló sor, balról: Pacholski. Herrmann, Krause, Scherbart, Kunze edző, Walter, Behla. Guggol: Lesiewicz, Sannert, Slaby, Sommer, Herzog

Kupagyőztesek Európa Kupája

Átveszi-e a Bp. Honvéd az MTK örökségét?

A három közül ez az egyetlen olyan kupaviadal, amelyen magyar csapatnak sikerült a döntőbe jutnia. Az MTK az 1963—64. évi küzdelem során nemcsak, hogy bekerült a döntőbe, hanem ott csak a második küzdelemben a megismételt döntőn maradt alul. *Vajon most a Bp. Honvéd*

ötödször, VVK hatodszor

átveszi-e az MTK örökségét, azaz a jó szereplést?

A díj eddigi védői: 60—61: Fiorentina. 61—62: Atletico Madrid. 62—63: Tottenham Hotspur. 63—64: Sporting Lisszabon.

Az *MTK* a legutóbbi küzdelemben így jutott el a döntőig: Szlávia Szófia 1:0, 1:1, Motor Zwickau 0:1, 2:0, Glasgow 0:3, 4:0.

Ebben a díjban 1961—62-ben az *Újpesti Dózsa* a legjobb négyig jutott el: Floriana La Valette 5:2, 10:2, Ajax Amsterdam 1:2, 3:1, Dunfermline 4:3, 1:0, Fiorentina 0:2, 0:1 1962—63-ban az *Újpesti Dózsa* csak az I. fordulón tudott túl jutni: Zaglebie 5:0, 0:0, Napoli 1:1, 1:1, 1:3.

Ezzel szemben már az első fordulóban kiesett 1960—61-ben a *Ferencváros* a Glasgow Rangers ellenében (2:4 és 2:1).

A Bp. Honvéd csapata számára csaknem olyan újszerű a nemzetközi kupaküzdelem, mint amilyen az a Győri Vasas ETO csapatának. A Bp. Honvéd ugyanis 1956—57-ben szerepelt ugyan a BEK-ben, de az akkori csapatából ma már csak Tichy játszik. Azóta a Bp. Honvéd a három díj egyikében sem küzdött.

Az FC Lausanne többször szerepelt már nemzetközi kupamérkőzéseken. 1962—63-ban a KEK küzdelmei során kiverte a Sparta Rotterdam csapatát (3:0, 2:0), majd a Slovan Bratislavával szemben kiesett (1:1, 0:1). A VVK 1957—59. évi küzdelmeiben Lipcse válogatottja ellen 7:3 és 3:6, majd London válogatottja ellen 2:1 és 0:2. 1959—60-ban Belgrád ellen 1:6 és 3:5.

A Lausanne-t mint kiváló kupacsapatot ismerik Svájcban. Immár tizedszer szerepelt a svájci kupa döntőjében, s azt hatszor meg is nyerte. Talán *az egyik legérdekesebb kupaeredmény született legutóbb Svájcban, amikor a Lausanne és a Chiasso találkozott egymással. A rendes játékidő 1:1-es döntetlent hozott, s a meghosszabbítás alatt a Lausanne hat gólt rúgott, s így végeredményben 7:1-re nyert. Ilyent aligha jegyeztek fel sokat a labdarúgás világtörténelmében.*

Igen sok neves játékos szerepel a Lausanne csapatában. Így például a hosszú évek után Párizsból hazatért *Eschmann, Grobety*, a sokszoros válogatott, továbbá *Tacchella, Schneiter* és mások.

A csapat a svájci bajnokságban az 5. helyen végzett, s a kupa döntőjébe a most bajnokságot nyert Chaux-de-Fonds ellen *nem kis meglepetésre 2:0-ra nyert*. A bajnokságban is jól szokott szerepelni a lausannei csapat, hiszen a legutóbbi években kétszer is elnyerte a Svájc bajnoka címet.

A szeptember 9-én Budapesten szereplő Lausanne csapata a Svájci Kupa megnyerése után. Lent középen Luciano edző a kupával

Az I. forduló többi mérkőzése közül érdekesebbnek ígérkezik: Admira Bécs — Legia Varsó, Porto — Olimpique Lyon, West Ham United — Gand, Dinamo Bukarest — Derry City.

A bajnokcsapatok Európa Kupája I. fordulójában a védő Internazionale erőnyerő, s itt, a KEK-ben a védő Sporting Lisszabon mellett a Dundee United is erőnyerő az I. fordulóban.

Vásárvárosok Kupája

Másodszor vág neki a Ferencváros

A díj eddigi védői: 1957—59 és 59—60: Barcelona. 1960—61: AS Roma. 1961—62 és 1962—63: Valencia. 1963—64: Zaragoza.

Ebben a díjban már kétszer is előfordult az, hogy magyar csapat csak az elődöntőben esett ki.

MTK. 1961—62: Strasbourg 3:1, 1:2, Lipcse vál. 3:0, 0:3, 2:0, Novi Szád 4:1, 2:1, Valencia 0:3, 3:7.

Ferencváros. 62—63: Victoria Köln 3:4, 4:1, Sampdoria Genoa 0:1, 6:0, Petrolul Ploesti 2:0, 0:1, Dinamo Zágráb 0:1, 1:2.

A legjobb nyolc között esett ki: *Újpesti Dózsa*. 63—64: SC Leipzig 0:0, 3:2, Lokomotiv Plovdiv 0:0, 3:1, Valencia 2:5, 3:1.

Már az első fordulóban kiesett az Újpesti Dózsa 1959—60-ban a Dinamo Zágráb (2:4, 1:1) és 60—61-ben a Birmingham ellenében 2:3, 1:2.

Brnóban már sokszor jártak a magyar csapatok, s a Spartak Brnó csapatát, a Ferencváros I. fordulóbeli ellenfelét nálunk is jól ismerik. *Csak néhány hete járt nálunk a ZJS Brnó* — ez a csapat rövidített neve — s Szegeden a Szabadtéri Kupában szerepelt, majd Csongrádon és Hódmezővásárhelyen is játszott, még hozzá erőltetett menetben. Emiatt nem a legjobb benyomásokat keltette. Otthon természetesen veszélyes ellenfél. *Régen a Ferencváros kétszer játszott Brnóban KK-mérkőzést az akkori Zsidenice ellen, s mindkétszer vereséggel tért haza.* Igaz, itthon visszavágott. 1935-ben 2:4, majd Budapesten 6:1, 1938-ban pedig 1:3, majd Budapesten 3:0.

1962—63-ban a Spartak Brno 4:2 és 1:0 arányban kikapott a VVK küzdelmei során a Petrolul Ploesti csapatától, s milyen érdekes, hogy *utána a Petrolul ellenfele a Ferencváros volt, s a zöld-fehérek ki is verték román ellenfelüket.*

Ha most a Ferencváros tovább jut, akkor a következő fordulóban a Wiener AC — SC Leipzig párharc győztesével kerül össze.

Befejezőül azt kell mondani, hogy *mindhárom magyar csapat számára kedvező a sorsolás.* Jó felkészüléssel, kellő körültekintéssel és átlagon felüli játékkal mindhárom csapatunk tovább juthat. Ezzel megcsillanhat az a remény, hogy végre több jó teljesítményt érhetünk el a nemzetközi kupákban.

Mattanovich Béla

Újra itthon, de csak „átutazóban"

Csokoládébarnára sülve és ugyanolyan fiatalon, mint amikor 1961 augusztusában elutazott Budapestről, érkezett haza szabadságra Zakariás József, a volt sokszoros válogatott játékos, Guinea labdarúgó csapatának edzője.

— Eredetileg másfél éves szerződést kötöttem a guineaikkal, de közben megkértek, hogy ezt 30 hónapra hosszabbítsuk meg — kezdte bevezetőben — *Örömmel tettem eleget a felkérésnek, azért is, mert afrikai barátaim között jól érzem magam és láttam, nem hiábavaló a munkám. Budaival, a Honvéd volt középcsatárával együtt kezdtük meg tevékenységünket. Ő az iskolásokkal és a fiatal katonákkal foglalkozik, én pedig a válogatott csapat irányítását kaptam meg. Előttünk Csanádi Ferenc és Szépföldi József edzősködött Guineában.*

— Milyen rendszer szerint dolgoznak?

Már érvényesül a saját elképzelés

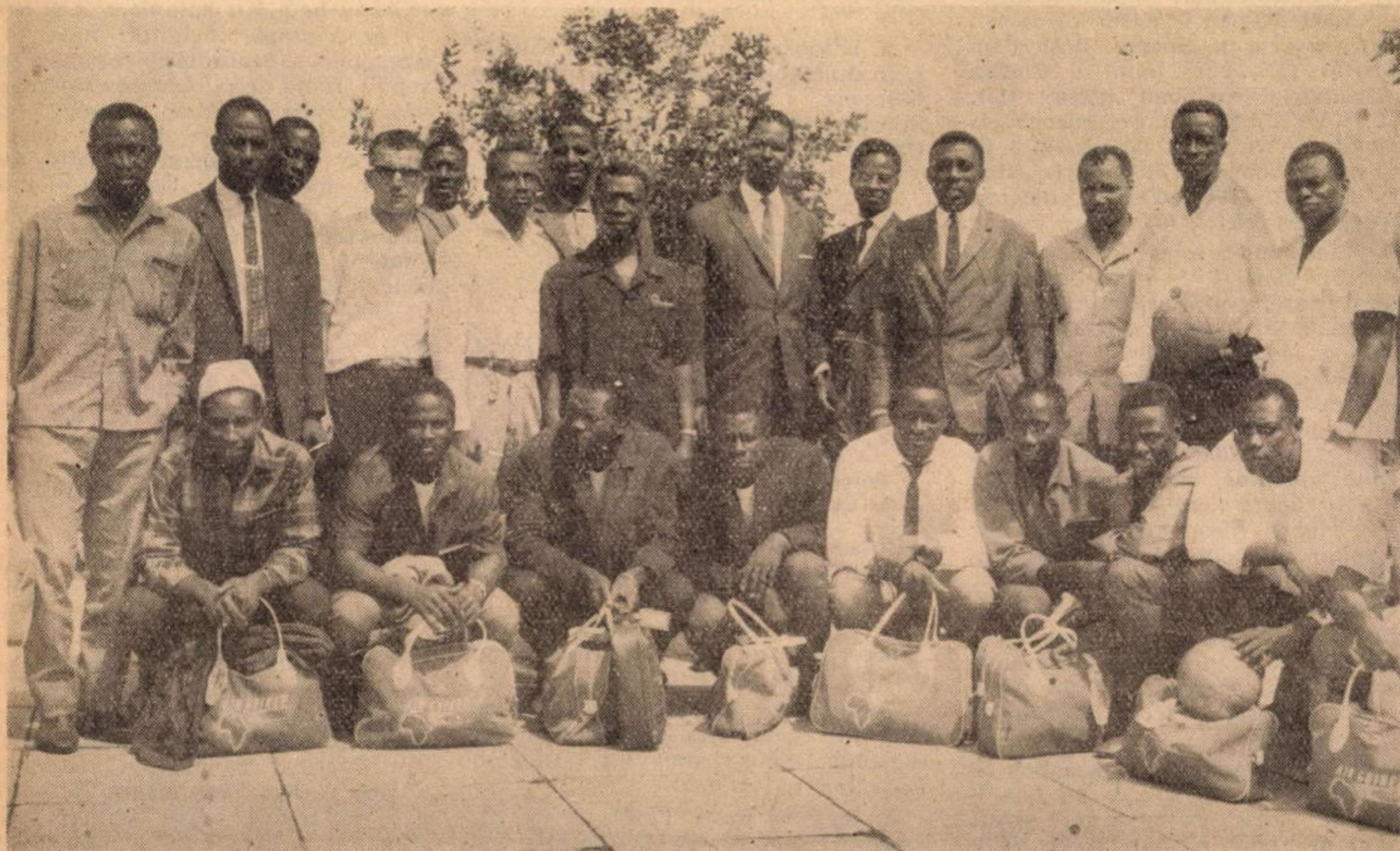
— Elöljáróban el kell mondanom, hogy Guineában a labdarúgó bajnokságot négy területi csoportban, 30 csapat részvételével bonyolítják le. Területenként az első 2—2 helyezett kerül a döntőbe és a legjobb 8 együttes mérkőzik az országos bajnoki címért. Ezenkívül ifjúsági bajnokságok is vannak. A labdarúgásnak négy hely a fő bázisa, éspedig Conakry a főváros, és három vidéki város: Kindia, Fria és Zerehora. Innen kerülnek ki a legjobb együttesek, és természetesen a legjobb játékosok is. 18-as válogatott kerettel dolgozom és hetenként többször tartunk közös edzéseket. Most már zökkenőmentes a munkánk, kezdetben azonban akadtak fennakadások. Az okozta, hogy egy-két régebbi vezető továbbra is befolyásolni akarta tevékenységünket, és erőszakkal beleszólt az összeállításba. A Libériától elszenvedett 1:0-ás vereség után azonban a felsőbb sporthatóságok látták ennek tarthatatlanságát, s teljesen szabadkezet adtak a válogatott csapat körül, így ma már saját elképzeléseim szerint dolgozhatom.

Másfél éve veretlenül

Zakariás József a továbbiakban arról beszélt, hogy a guineai labdarúgók rendkívül tanulékonyak, szorgalmasak. Akad nap, hogy a 30—32 fokos melegben is 3 edzést tartanak és sohasem panaszkodnak fáradtságra... Különösen néhány játékosáról beszélt nagy előszeretettel, akik nemzetközi viszonylatban is megütik a mércét. Ezek közül a kapus Marlefe, a jobbfedezet Befode és a csatár Dongo és Kandja nevét jegyeztük fel. A fejlődést a mérkőzések eredményei is fémjelzik. 1961. augusztusa óta pl. több mint 30 mérkőzést játszottak, különböző külföldi csapatokkal és a guineai válogatott csaknem másfél éve veretlen. A Motor Jénával és a Moszkvai Lokomotivval 3:3, az NDK olimpiai válogatottjával 2:2 arányú döntetlent értek el. A győzelmek sorában az egyik legértékesebb, a Rosztov elleni 3:2.

Még hiba...

— Az afrikai labdarúgókat jellemző gyorsaságon és rendkívüli ruganyosságon kívül ma már megfelelő technikával és jó erőnléttel is rendelkeznek csapatom tagjai — folytatta az edző. — *A különböző taktikák elsajátításában is tanulékonyak, hibájuk viszont, hogy még nem elég ötletesek a helyzetek kidolgozásában és bátortalanul lőnek kapura. Meggyőződésem azonban, hogy néhány év múlva, amikor a jelenlegi 17—18 éves fiatalok játéktudásban „megizmosodnak" Guinea válogatottja ütőképes csapat lesz.*

Guinea válogatottjai. Balról a negyedik Zakariás

Szovjet segítséggel

Megtudtuk, hogy a fiatal afrikai országban nemcsak a labdarúgás népszerű sport, hanem sokan kedvelik a kerékpárt, az ökölvívást és röplabdát, s az iskolások körében nagyon elterjedt az atlétika is.

A jelentősebb előrehaladást akadályozza viszont, hogy valamennyi sportágban kevés a szakember. Így a labdarúgásban is, ezért Zakariás József már edzői tanfolyamot is tartott, amelyen 30 hallgatóval foglalkozott. Egyelőre még kevés a pálya is, s csak a nagyobb városokban van megfelelő létesítmény. Conakryban viszont a közeljövőben avatják fel azt a szovjet segítséggel épült 30 ezres stadiont, amelyben a labdarúgók és atléták kapnak otthont. A pályák kitűnően felszereltek, villanyfény mellett esti mérkőzéseket is játszhatnak.

Befejezésül további tervei felől érdeklődtünk.

— *Afrikában megszoktam már a nagy meleget, a magas páratartalmú klímát, a szokatlan konyhát — bár legtöbbször magam főzök — s megszerettem játékosaimat is,* — *válaszolta. Ezért tettem eleget annak a kérésnek, hogy nyári szabadságom után újabb 30 hónapra vállaljam el a válogatott edzőségét. Ezalatt megfelelő tapasztalatokat is gyűjthetek, s ha majd végleg hazatérek, már mint „öreg edző" szeretnék bekapcsolódni a magyar labdarúgás vérkeringésébe.*

Kozák Mihály

PROFI LIGÁBÓL — AMATŐR LIGÁBA

Ismételten beszámoltunk arról, hogy a francia profi labdarúgás komoly válságot él át. A kluboknak a magas fizetések és az egyre csökkenő érdeklődés következtében anyagilag olyan nehézségeik vannak, hogy több egyesület kénytelen volt kilépni a profiligából és az amatőrligához csatlakozni. Utóbbi időben két első osztályú egyesület, a Racing Strasbourg és a Nantes — annak ellenére, hogy sportbelileg jól szerepelt — anyagi nehézségek miatt valamennyi játékosát átadási listára helyezte. Tavaly három profiegyesület csatlakozott az amatőrligához fizetésképtelenség miatt.

A másodosztályba kiesett Reims, a nagy hírű francia egyesület, komoly erőfeszítéseket tesz, hogy jövőre viszszakerüljön az első osztályba. Játékosainak legtöbbje, így a híres Kopa is közölte klubjával, hogy az eddigi fizetésének feléért is megmarad az egyesületnél. A Reims profijai nagyon ragaszkodnak klubjukhoz. Nagymérvű anyagi áldozattól sem riadnak vissza, hogy hűségesek maradjanak egyesületükhöz.

Két szélső ígéret:
NAGY GYÖRGY és KATONA SÁNDOR

Fiatal, s valóban vérbeli, átlagon felüli tehetségű szélsőnk sajnos kevés van. A Bp. Honvéd mégis azzal dicsekedhetik, hogy két ilyen játékossal is rendelkezik. Mert vajon ki merné állítani, hogy a szemfüles, ördöngősen cselező Katona Sándor — aki leginkább Ziborra emlékeztet — nem igazi szélsőcsatár, vagy tán azt, hogy a szélvészgyors, lendületes Nagy György nem nagy ígérete a magyar labdarúgásnak.

Három évvel ezelőtt a Törekvésből kerültek Kispestre. Nagy könnyebben, Katona nehezebben, de gyökeret vert a csapatban. Ma már olimpiai válogatottnak vallhatják magukat, s alighanem ott lesznek Tokióban is!

S milyen nagyszerű, hogy mégcsak 21 évesek! Akik még előttük járnak tudásban azok már kifelé tartanak. Sándor Károly 36 éves, Fenyvesi Máté dr. pedig 31.

De vajon a kispesti üdvöskék elérik-e majd nagy elődjeik tudását. Lehet, — de egyáltalán nem biztos. S hogy milyen mértékben közelítik meg őket, az csupán tőlük függ. Szorgalmuktól, akaraterejüktől.

Hajlamosak ugyanis az önelégültségre. Megelégedtek azzal, hogy a labdarúgás kedvelői ismerik őket.

De ennél többre kell hogy vágyjanak. Arra, hogy trónkövetelők legyenek, elérjék a nagyválogatottságot, s nevüket necsak hazánkban ismerjék, hanem a határokon túl is.

Ezt persze nem elég remélni. Tenni is kell érte, mégpedig az eddigieknél is többet. És akkor a szívek mélyén dédelgetett óhajból valóság lehet.

Mindnyájunk örömére!

Bemutatjuk az NB I-es csapatokat Csepel SC

XVI.

Túlnyomórészt lakatosok, esztergályosok, öntők és más szakmák ügyeskezű munkásai voltak az alapító tagjai a Csepeli Labdarúgó Ifjak és a Csepel Sport Egyesület fúziójából 1912-ben létrejött Csepeli Testedző Körnek. Természetesnek tartották, hogy az egyesület nevébe bevegyék a Munkás szót, belügyminiszteri tilalomra azonban ezt nem tehették meg. A CSTK — a mai Csepel őse — természetesen mindjárt

bajnokságért akart játszani.

Be is osztották őket a Budapest-bajnokság IV. osztályába, ami akkor a legalacsonyabb osztály volt a főváros bajnokságában. A kisfizetésű munkásfiúk, hivatalnokok megvásároltak egy garnitúra mezt — lila-piros volt a színe és rettentően csúnya —, cipőt, sportszárat mindenki maga vett magának, megtakarított fillereiből. Az MLSZ még azt is kikötötte, hogy az újonc csapatnak bemutató mérkőzést kell játszania, és csak a látottak alapján döntöttek, hogy elfogadják a nevezését. A játékkal — a bemutatón — nem volt baj, mert a csapat a Szunyogszigeten tartott mérkőzésen 3:0-ra verte a II. osztályú Postás együttesét. Ez volt Csepel első csapatának az összeállítása:

Firics — Varga, Wolf — Hambalkó, Elbert, Schrankó — Schmáhl, Vida, Nagy J., Fritz, Gühlmann.

Az 1912/13. évi bajnokságban az UTSE, az USC és az Ékszerészek mögött a negyedik helyet szerezte meg a gárda. A következő bajnoki évben még jobb szereplés ígérkezett, a világháború kitörése azonban egyelőre beszüntette a fiatal egyesület működését.

Három évi szünet után, 1917-ben, rövid időre megint működött az egyesület, a Hadibajnokság III. osztályában le is játszotta őszi mérkőzéseit, de aztán

a frontra kellett menniök

a csepeli labdarúgóknak.

1923 őszén kezdte meg újból munkáját az egyesület. Sokáig a Középmagyar Labdarúgó Alszövetség II. osztályában játszottak, majd — 1926/27-től — a Budapest-bajnokság III. osztályában szerepeltek később nagyszerű ifjúsági csapatot is szerveztek, amely ugyancsak derekasan megállta a helyét. A felnőttek 1928 tavaszán *bajnokságot nyertek*, a következő évben pedig *megvédték bajnoki címüket*. Huszonkilencben már a II. osztály Kárpáti csoportjában küzdött az együttes, egy idénnyel később azonban — átszervezések folytán — ismét a III. osztályban. 1932-ben proficsapatot is nevezett a CSTK a II. Ligába. Problémát jelentett, vajon bírja-e majd a klub a profiegyüttest, az amatőr III. osztályú, MILL, ifjúsági és tartalékcsapat fenntartását? Lesz-e elegendő felszerelés? A MILL-csapat edzője, *Gallowich Tibor* bizakodva jelentette ki:

— *Lesz valami ezekből a fiúkból!*

Váltakozó sikerrel

küzdött ezután az amatőregyüttes és a proficsapat. 1937 tavaszán már nyilt titok volt, hogy a *Weiss Manfréd Művek* hajlandó volna a CSTK s vele együtt a Csepel FC átvételére. S az év végére elérkezett az ideje WMFC-re való átszervezésnek. *Faragó Lajost*, a neves profivezért bízták meg ezzel a feladattal. A már országos nevet kivívott *Gere, Hadrévi, Hegyes, Devecseri, Ujvári* meg a többiek mellé ugyancsak ismert játékosok kerültek, főleg *Faragó* egyesületéből, a Budai 11-ből. *Rökk, Győri, Laky, Nyilas, Szuhai,* meg a csepeli futballtelevényen nevelkedett *Pintér* és a többiek révén hamarosan erős csapatot sikerült összeverbuválni Csepelen. A *profik* továbbra is a II. ligában, az *amatőrök* pedig — WMTK néven — a II. osztályban játszottak. *A WMFC az 1939/40-es bajnoki évben vívta ki magának a jogot az NB I-be való játékra.* Ez idő tájt került a csapathoz a sokszoros válogatott *Szabó* Antal, *Dudás* János és *Kis-Kalkusz* Károly. A jó szereplés egyik bizonyítéka, hogy a csapat a Ferencvárossal szemben megnyerte az Erdélyi Kupát (1:0-ra győztek a csepeliek), a bajnokságban pedig — az FTC, az Ujpest, a Szeged és a Szolnok mögött — az 5. helyen végeztek!

A következő év

bombameglepetést hozott

a magyar futballsportban. A 16 csapatos NB I-ben *bajnokságot nyertek a piros-kékek!* 48 ponttal és 92:49-es, kitűnő gólaránnyal kerültek az Ujpest (44 pont) és a Szolnok (41) elé. A bajnoki címért vívott küzdelemben *kétszer legyőzték a Nagyváradot,* egyszer-egyszer az FTC-t, a Gammát (8:4-re), a Kispestet (7:3-ra). *S a következő évben megismételték a bravúrt: ezúttal 45 ponttal lettek elsők* a NAC (42), az FTC (36) és a Gamma (36) előtt. A két bajnoki évben a következő játékosok szerepeltek a csapatban:

Dósai (42-szer), *Szekeres* (18), *Kállói* (55), *Olajkár II* (46), *Szalay II* (60), *Kapta* (49), *Gere* (48), *Rákosi* (15), *Bakos* (9), *Fuszek* (29), *Váradi* (17), *Marosvári* (59), *Szabadkai* (45) *Dudás* (59), *Pintér* (54), *Jávor II* (34), *Kiss II* (14), *Surányi* (5), *Keszthelyi II* (5), *Devecseri* (3), *Nagy J.* (2).

41/42-ben *Kalmár* és *Zsengellér* mögött *Szabadkai* a harmadik helyen végzett a góllövő-listán (25 góllal), a következő évben *Marosvári* 8. lett, 20 góllal. A csapat edzője

mindkétszer Jávor Pál,

a Somogy és az Ujpest hajdani, nagytudású középcsatára volt.

1943/44-ben kilencedik lett a csapat, a 44. őszi bajnokságban pedig — amit hadibajnokságnak neveztek el — a félbeszakításkor a harmadik helyen állt.

Amikor 1945 februárjában a csepeli labdarúgók találkoztak a gyárban, *nyomban szervezni kezdték a szakosztályt.*

Nemsokára jelentkezett az Újpesten lakó edző, *Jávor* Pál, és most már szervezettebben folytatódott a csapatépítés. A Budapest-bajnokságban (1945 tavaszán) 3. lett a Csepel, a 45/46-os országos bajnokságban ugyancsak harmadik, 46/47-ben a hatodik helyen kötött ki, a rákövetkező évben pedig — hatalmas meglepetésre

bajnokságot nyertek

a 17 csapatos NB I-ben. Az akkor Csepeli Munkás Testedző Körnek nevezett csapat mindössze 4 mérkőzést vesztett. Az utolsó forduló előtt még három együttes — a Vasas, a Ferencváros és a Csepel — volt versenyben a bajnoki címért. És a Csepel éppen a Fradival játszott, a Vasas pedig az MTK-val. Amelyik csapat győz Csepelen, az a bajnok. Döntetlen esetén viszont a Vasas nyeri a bajnokságot — ha győz az MTK ellen. Nos, ezt a csepeli mecscset nem *felejtik el soha, akik lát-*

A Csepel játékosgárdája. Álló sor, balról jobbra: Kiss III, Preiner Kálmán edző, Faludi. Kalmár, Losonczi, Vellai, Molnár, Várnai, Gondár, Matus, Kocsis, Kalló Kleibán. Elől: Jucsov, Németh, Fatér, Török, Kiss I, Rottenbiller, Pál I. (A képről a sérült Pocsai és Kiss II hiányzik) (Almási László felv.)

ták. Több mint 30 000 ember szorongott a 18 000-re méretezett nézőtéren, illetve a salakpályán. Az FTC néhány perc alatt 2:0-ra vezetett, de az első félidő végén 3:2 volt az eredmény — a hazaiak javára. Szünet után — 11-esből — 3:3. Kiállítások (*Rédei, Szentesi*) és sérültek miatt (*Nagy II, Kónya*) *csak 7 csepeli küzdött 10 fradista ellen* (amonnan Lakatot állították ki). Reménytelennek látszott az eset, biztosnak tűnt a Vasas bajnoksága. Ekkor történt, hogy *Fenyvesi* lövését *Henni* kiejtette, *Pintér* Jóska mintha a föld alól bújt volna elő, ott termett és a hálóba vágta a labdát. 4:3 tehát és magyar bajnokság... A bajnokcsapat tagjai:

Szekeres (29), *Rédei* (31), *Nagy II* (31), *Kónya I* (31), *Hires* (31), *Rákosi* (31), *Szentesi* (27), *Marosvári* (31), *Keszthelyi II* (29), *Fenyvesi* (18), *Pintér* (31), *Imri* (10), *Preiner* (5), *Négyesi II* (4), *Tihanyi* (1), *Bakos* (1). Hét játékos tehát minden meccsen szerepelt azért csak 31-szer, mert a MOGÜRT visszalépett). A góllövőlistán *Marosvári* — 21 góllal — ötödik lett.

A csapat ezekben az években már egész Csepel kedvenc együttese volt, sőt a főváros más kerületeiből is sok-sok szurkolója akadt. S a piros-kékek értékes helyezésekkel,

jó játékkal hálálták meg

szurkolóik ragaszkodását. Ötödik, kétszer negyedik, ismét kétszer ötödik lett az együttes, 1953-tól 55-ig viszont visszaesett és csak a 11., 12. és 9. helyet tudta megszerezni. 56-ban, a félbeszakadt bajnokságban a 6. helyen állt, 57 tavaszán az 5. helyre került, 57/58-ban — *Csepeli Vasas* néven — a tizedikre. Éppen ezért hatott meglepetésként a következő, 58/59. évi immár 4. bajnoksága. Íme, a bajnokcsapat tagjai:

Bakó (22), *Bulla* (19), *Kóczián I* (26), *Takács* (24), *Ughy* (16), *Kleibán* (26), *Tóth II* (26), *Kisuczki* (23), *Gondos* (26), *Pál* (23), *Németh F* (11), *Kóczián I* (13), *Mednyánszky* (11), *Povázsai* (8), *Magyar* (4), *Sátori* (4), *Tóth I* (4), *Kemény II* (1).

A legutóbbi évek bizony *már nem úgy sikerültek*, ahogy a játékosok, vezetők és szurkolók szerették volna. 59/60-ban a *tizenkettedik*, a következő évben a *tizedik* helyen végeztek, 1961/62-ben pedig — utolsó helyezettként — *kiestek*. Eközben Jávor Pál után *Szalay* István, majd *Preiner* Kálmán vette át az edzői tisztet. A kiesésben komoly szerepet játszott az, hogy az 58/59-es bajnokság *kicsit a vezetők és játékosok fejébe szállt, soká tartott a „gyeplőkiengedés"*.

Az NB II-ből persze egy év múlva már

visszakerültek,

mert a megerősített szakvezetés (*Koltai* Istvánt bízták meg a szakosztályvezetői teendők ellátásával) helyes útra térítette a csapatot. 1963 őszén a 8. helyen végzett a gárda, az idei bajnokságban pedig — ezideig — váltakozó sikerrel szerepel.

Az 58/59-es bajnokság megnyerése után egyébként a Bajnokcsapatok Európa Kupájában szerepelt. Első ellenfélként a török Fenerbahcsét kapta. Isztambulban döntetlent harcoltak ki a csepeli fiúk, itthon viszont — 2:1-es vezetés után! — 3:2-re kikaptak.

A Csepelből (mint csepeliek) a következő játékosok szerepeltek a nagyválogatottban: *Bakó* Béla, *Csernai* Pál, *Czibor* Zoltán, *Dudás* János, *Harangozó* Sándor, *Keszthelyi II* Mihály, *Kónya I* József, *Marosvári* Béla, *Nagy II* István, *Olajkár II* Sándor, *Pál* Tibor, *Pintér* József, *Rákosi* Ferenc, *Szalay II* István, *Takács* György, *Tóth II* József. Sok-sok olyan derék harcosa volt különben a csepeli gárdának, aki szinte egész játékospályafutását csepeli színekben töltötte el, *Gere* Jóskától *Keszthelyi* Miskán át *Takács* Gyuriig. S a szakosztály közvetlen munkatársai közt is régi csepeli harcosokat találunk, mint például *Csurgó* Imre intézőt, *Fenyvesi* György gyúrót. A különböző csapatok edzői tisztét ugyancsak régi játékosok — *Keszthelyi, Tóth II*, stb. — töltik be.

Az első csapat mai játékoskeretének tagjai:

Török Gábor (1936. V. 30), **Kiss I** János (1936. X. 10), **Fatér** Károly (1940 IV. 9), **Vellai** István (1945. XI. 4), **Kiss II** János (1936. XII. 25), **Molnár** Tibor (1943. VI. 27), **Pocsai** István (1943. I. 16), **Faludi** Dezső (1939. IV. 20), **Kleibán** Antal (1933. X. 23), **Kocsis** György (1936. VII. 2), **Gondár** György (1945. III. 3), **Kalmár** László (1940. IV. 13), **Németh** Lajos (1938. II. 16), **Jucsov** Kole (1941. III. 11), **Rottenbiller** István (1940. VII. 30), **Várnai** József (1936. XI. 25), **Losonczi** Flórián (1944. VIII. 31), **Pál I** László (1931. XII. 29), **Matus** Nándor (1936. I. 5).

Szűcs László

1. Bp. Közép, 2. Hajdú-

Ez évben utoljára került kiírásra az országos ifjúsági labdarúgó válogatottak tornája. Tízéves múltra tekint vissza ez a mérkőzés-sorozat, amelynek célja egy évtizeden keresztül a fiatal tehetségek felkutatása volt. A sport és ezen belül a labdarúgás bizonyosfokú átszervezése tette szükségessé, hogy a jövőben más legyen a kutatási módszer, az idei torna döntőjét azonban ennek ellenére a szokott érdeklődés kísérte. Az ifjúsági válogatottak szakvezetői jó munkával keresték, kutatták az ifjú talentumokat és jóképességű csapatokat hoztak össze. A végső döntő színhelye — Tata másirányú elfoglaltsága miatt — Hódmezővásárhely volt. A Csongrád-megyei TS és a megyei labdarúgó szövetség vezetői lehetőségeikhez képest a legjobban előkészítették az ifjúsági csapatok döntő küzdelmét és a nyolc együttes — Budapest Közép, Komárom, Békés, Baranya, Hajdú-Bihar, Csongrád, Bp-Észak és Veszprém — azonos feltételek mellett mérkőzhetett a továbbjutásért.

Az 1. helyezett Bp. Közép csapata

Váratlan eredmények

Újfajta volt a döntő lebonyolítása, két négyes csoporton belül sorsolták ki a csapatokat és oda-visszavágó alapon alakult ki az elődöntő mezőnye. Sorsolással folyt tovább a küzdelem — „világbajnoki” rendszer szerint.

Váratlan eredmények már a csoportmérkőzések során adódtak. Így a jó nevekből álló Budapest-Észak csapata elvérzett Hajdú-Biharral szemben — amely együttes különben a torna legnagyobb meglepetéseként egészen a döntőig került. Nem jutott tovább Baranya megye együttese sem. Érdekes, hogy Baranya mindig kitűnő csapatot indít a tornán, de valahol „útközben” elvéreznek, úgy hogy egészévi jó teljesítményükre, még eddig egyszer sem sikerült feltenniök a koronát.” Az első csoportbeli mérkőzésükön Csongrád ellen — 2:0-ra kaptak ki — volt azonban mentségük, mivel legjobbjaik Konrád, Tüske és Légrádi Pécs válogatottjával Finnországban szerepeltek. A visszavágó mérkőzésre ugyan hazaérkeztek, de ez sem segített a baranyaiakon, mert csak 1:1-re végeztek, és így el kellett búcsúzniok a mezőnytől.

Budapest-Közép csapata — amely mindvégig a torna legjobb együttesének bizonyult és a legjobb benyomást keltette —, biztosan vette a Veszprém megye elleni első akadályt. Komárom megye az első találkozón könnyedén legyőzte Békést, a visszavágón viszont vereséget szenvedett, de gólaránya olyan jó volt, hogy továbbjutott.

Az elődöntő során Hajdú, az esélyesnek gondolt Csongrádot verte meg 1:0-ra, Bp. Közép pedig Komáromot 3:1-re, s így az első helyért Bp. Közép Hajduval, a harmadik helyért Csongrád Komárommal játszott.

Ezeken a mérkőzéseken a papírforma érvényesült, Budapest Közép 3:1-re, Csongrád pedig 2:1-re győzött s így a torna végeredménye ez lett: 1. Bp. Közép, 2. Hajdú-Bihar megye, 3. Csongrád megye, 4. Komárom megye.

A Bp. Közép—Komárom (3:1) elődöntőn Mártha (Vasas) megszerzi a budapestiek második gólját

Védekező játék

Erősen közepes színvonalúak voltak a mérkőzések. Az eredményesség érdekében az edzők szívesen választották a védekező játékot, s ezzel bizony erősen gátolták fiataljaik kezdeményező, játszó-készségét. Tá-

Bihar, 3. Csongrád megye

madószellemű játékával elsősorban Budapest-Közép, és Baranya megye tűnt ki. Érdekes volt a Hajdú-Bihariak szereplése. 2—3 kulcsembere volt a csapatnak, rájuk épült fel a taktika, s ezt az egész együttes hihetetlen lelkesedéssel, akarással hajtotta végre jobb képességű ellenfelek ellen is és végső fokon teljesen megérdemelten állhattak a dobogó második helyére.

A Csongrád megyeiektől mindenki többet várt, a Hajdú elleni elődöntőn azonban túlságos magabiztosságuk megbosszulta magát. Komárom játékában váltakoztak a jó és gyengébb periódusok, a legutóbbi tornák győztese ezúttal azonban nem tudott előbbre kerülni a 4. helynél. Mindenesetre így is dícséretet érdemelnek, hogy minden esetben ott vannak a legjobbak között.

Hajdu-Bihar megye csapata

130 játékos közül a legjobbak

130 játékos vonult fel Hódmezővásárhelyen, kiugró nagy tehetségről azonban nemigen lehet beszélni. Sok jó játékos mutatta be képességét, úgy hogy belőlük ki lehet alakítani hamarosan a jövőévi UEFA csapatot, bár sok összeszoktató mérkőzésre lesz szükség, hogy egységes csapattá kovácsolódva megállják majd helyüket a jövőévi nyugatnémetországi tornán.

Csongrád megye csapata

Feltűnő volt, hogy fedezetek neveit alig lehetett felírni füzetbe, hátvédek már jobban akadtak, és jóval nagyobb számban tűntek fel csatárok.

Sorrendben meg kell emlékezni a kapusok közül Zsirairól (Veszprém) Giliczeről (Csongrád), a hátvédek közül szép erényeket csillogtatott Légrády (Baranya), Török (Csongrád), Horváth (Komárom), Krivitz (Bp. Közép), Molnár (Bp.-Észak). A fedezetek soraiból Bocsár (Bp. Közép) és Marcell (Bp. Közép) említhető meg. A legjobb csatárteljesítményt nyújtotta: Scherczer (Bp. Közép), Borovácz (Baranya), Németi (Hajdú-Bihar), Fazekas (Bp. Közép), Mártha (Bp. Közép), Gáspár (Baranya), Tüske (Baranya), Halácsi (Bp. Közép), Imri (Hajdú), Zöldi (Csongrád), Sashegyi (Bp. Közép), Karsai (Bp. Észak), Virág (Komárom). Gyürke és Konrád (Baranya).

Hoffer József

Hatan egyforma eséllyel pályáznak az olimpiai labdarúgó torna aranyérmére

BESZÉLGETÉS L. LOVRICS, JUGOSZLÁV LABDARÚGÓ SZÖVETSÉGI KAPITÁNNYAL

Ljubomir Lovrics a sport két fontos posztján tevékenykedik Jugoszláviában. Főszerkesztője a legnagyobb jugoszláv sportlapnak, a SZPORT-nak és a labdarúgás szövetségi kapitánya. Nemrég megszüntették a válogató bizottságot és most egyedül Lovrics vállain nyugszik ez a munka.

— Vajon jobb egyedül válogatni? — kérdeztük Lovricsot.

— Mindenekelőtt le kell szögeznem, jól dolgozott a válogatóbizottság, ezt mutatják legalábbis az eredmények. Róma, Chile... Mihajlovics azonban az EAK-ba távozott, így azután felbomlott a hármas.

Egy telefonbeszélgetés után így folytatja:

— Azért kétségtelenül jobb egyedül a válogatás, de nagyobb a felelősség is. Tudott dolog viszont, hogy egy ember nem végezhet el mindent, nem lehet ott valamennyi mérkőzésen. Ezért segítőtársakra van szüksége. Ezért célom, jó kapcsolatokat teremtsek az edzőkkel és minden alkalmat megragadok, hogy véleményüket tanácsaikat meghallgassam. Az alap természetesen megvan, de mindig adódnak váratlan, előre nem látott helyzetek, amelyekhez alkalmazkodni kell.

A legutóbbi Nemzetek Európa Kupájának két döntő mérkőzésre terelődik a beszélgetés. A tévé módot nyújtott a megtekintésére.

— Csak a spanyol—szovjet mérkőzést láttam — mondja L. Lovrics. — *A spanyol csapat nem volt jobb, csak — gyorsabb. Viszont tény, hogy Ponyegyelnyik és Ivanov jóformán semmit sem csinált.*

— Többen azt állítják, hogy jelenleg Európában nincs klasszis válogatott csapat. Mi erről a véleménye?

— Kétségtelen, ez a helyzet, hiszen a győztes spanyolok sem nyújtottak valami különleges teljesítményt. Az a baj, hogy a támadásban lassúak a magyarok, éppenúgy, mint a szovjet válogatott és ez a megállapítás áll a mi válogatottunkra is. Láttam a budapesti magyar—francia találkozót és ugyancsak ezt a tapasztalatot szereztem a magyar támadójátékról. Elvitathatatlan tény azonban, hogy jelenleg nincsenek olyan klasszis játékosok sem a magyar sem pedig a jugoszláv válogatottban, mint 8—10 évvel ezelőtt.

— Az olimpiai labdarúgó tornán Jugoszlávia mint védő vesz részt. Most azonban mások is pályáznak erre a büszke címre.

— Sajnos, nem minden tervünket tudtuk eddig maradéktalanul végrehajtani — fejti ki véleményét erről Lovrics kapitány. — *közbeszólt a bajnokság, a nemzetközi díjmérkőzések sorozata. Csak télen tudtuk 20 napra edzőtáborba vinni játékosainkat, azóta semmi sem történt. Most azonban teljes erővel készülünk, legutóbb sajnos 2:1-es vereséget szenvedett olimpiai csapatunk Romániától. Van tehát javítanivaló bőven... Sohasem tudtunk eddig a legjobb összeállításban kiállni.*

— Kikből áll majd az olimpiai csapat?

— Néhányan közülük már szerepeltek a nagyválogatottban is, így például Szamardzsics, Csop, Zambata, Belin. Nem tagadjuk, szeretnénk megvédeni elsőségünket, de nem ülünk nemzeti gyászt, ha ez nem sikerül. Nemcsak az aranyérem tehát a fontos, hanem a jövő csapatának a kialakítása. Véleményem szerint egyébként hatan pályáznak egyforma eséllyel az elsőségre: Magyarország, Jugoszlávia, Románia, az NDK, Olaszország, Csehszlovákia.

— Október 25-én Budapesten kerül sor a hagyományos magyar—jugoszláv találkozóra. Hogyan készülnek erre?

— Ez egybeesik az olimpiával. Igyekszünk azért erős csapatot kiállítani. Bár még korai lenne összeállításról beszélni, valószínű azonban, hogy Sztojanovics lesz a kapus, mert Soskics katonai szolgálatot teljesít ebben az időpontban. A legnagyobb gondot a hátsó csapatrészek összeállítása okozza majd, mert csak Durkovics, Juszufi és Melics helye látszik biztosnak. A csatársorban Skoblar, Sekularac, Jerkovics, Galics játéka kerül előtérbe. A B-válogatottak mérkőzése Jugoszláviában lesz és biztos az is, hogy a mi csapatunkban kizárólag fiatalok fognak szerepelni.

Várszegi János

Szepesi György:

Aki megtalálta önmagát

Mottó: „Bizalom nélkül nem lehet valakiből jó labdarúgó."

(Bukovi Márton)

Ez a bizalom hiányzott évekig Halápi Istvánnak. „Leértékelt" játékosnak tartották, kiégett labdarúgónak, akiből már soha többé nem lesz semmi.

Így került át az Újpesti Dózsából az MTK-ba. Ma pedig? Halápi lőtte az MTK góljainak több mint 20 százalékát ebben az esztendőben, s az NB I-es csatárok versenyében az előkelő élmezőnyben foglal helyet.

Hosszú utat tett meg amíg eljutottak idáig. „Üstököskéntˮ tűnt fel 1957 nyarán, amikor Göröccsel együtt az Újpesti Dózsába került. Már az első bajnoki mérkőzése után megtanulta nevét a közönség, hiszen a Vasasnak, — amelynek hálóját Kovalik védte akkor — a bemutatkozáskor két gólt lőtt. Az első gólokat még sok követte, s már-már benne látták a jövő nagy válogatott csatárát. Nem hiányzott belőle a szív, a lelkesedés sem. Jól emlékszem, egy Újpesti Dózsa—Ferencváros (1:1) mérkőzés után glosszát írtam arról, hogy bár Halápi korán megsérült, összeszorított fogakkal s a mérkőzés vége felé fájdalomtól könnyes szemmel, de végigjátszotta a 90 percet. Mert a csapatnak szüksége volt szívére, tudására, lelkesedésére...

Szív

— *Hová lett később a szív, a lelkesedés?*, — teszem fel az első kellemetlen kérdést Halápinak.

— *Úgy érzem akkor tört meg a karrierem, amikor 1959-ben félévig sérülten játszottam. Nem vallottam be a sérülést, s bár egyre rosszabbul ment a játék, nem tudtam nemet mondani. Nagy árat fizettem érte. A közönség csalódott bennem, elvesztettem a bizalmat, a népszerűséget...*

Az ujpesti szurkolók jól emlékeznek erre a periódusra. Ha Halápi nevét közölte a Megyeri úti stadionban a hangszóró, a nézők legyintettek: — Már megint a Halápi? Minek kísérleteznek vele?!

Ludas

— *Mindig, mindenben én voltam a ludas, ha vereséget szenvedett a csapat. Ha nyertünk, senki nem dicsért. Ha kikaptunk, elsőként nekem támadtak, s ami még jobban fájt, kihagytak a csapatból.*

— *Fájt?!* De hiszen Halápit mindenki hideg, számító, szív nélküli embernek gondolta?!

— *Pedig nem vagyok az. Sok keserűség gyülemlett fel bennem, ezért húzódtam félre. Nem tudtam törleszkedni, „udvarolni", mert azt hittem félreértik, s arra gondolnak, így akarok visszakerülni a csapatba. Ezt is félremagyarázták, s azt mondták: a „Halápit" nem érdekli a foci...*

— *Pedig érdekli...*

Halápi kapura tör

— *Szenvedélyesen szeretem a labdarúgást. Mivel bizonyítsam? Van egy 23 éves öcsém, kitűnő labdarúgó volt, elsőosztályú balszélső lehetett volna belőle. De őt csak a motor érdekelte. Abbahagyta a játékot. Az én szenvedélyem viszont a labdarúgás.*

— *De azért mégis igaza van a szurkolónak, ha egy-egy kihagyott nagy helyzet után bosszankodik...*

Töprengés

— *Sok álmatlan éjszakán töprengtem: miért hagyom ki a nagy helyzeteket? Ma már tudom: nem volt önbizalmam. Pedig érzem a labdát, kiugrom vele, s aztán mégsem sikerül. Belülről vagyok ideges, s ha egy lehetőség nem sikerül, nem jön be a következő sem. Szusza Ferenc megmagyarázta egyszer: nemcsak az idegességen múlik a sok kihagyott helyzet. Előbb legyen biztosan tied a labda, aztán gondolkozz, mit is kezdesz vele — magyarázta.*

Az MTK-ért

— *Szuszát szereti Halápi István...*

— *A legjobban. És Sebes Gusztávot, meg Csáki Sándort is. Ők mindig próbáltak segíteni nekem, soha nem voltak türelmetlenek. Ne csodálkozzanak, hogy őket említem, hat évig voltam az Újpest játékosa, imádtam a lila-fehér színeket, hiszen a gyerekkorom is Újpesthez kötött. De becsületesen küzdök az MTK sikereiért is. Szeretnék gyökeret verni a kék-fehér csapatban. Úgy érzem kevés labdarúgót bántottak annyit az elmúlt félévtizedben, mint engem. Tényleg olyan rossz labdarúgó lennék? — töprengtem sokszor? A mai csatárínségben, valóban nem volna rám szükség? Egy csatárra, aki állandóan a kapu felé mozog, s a góllövésre tör minden idegszálával? Csak némi bizalmat kérek. Azt, hogy engedjenek öt egymást-követő mérkőzésen játszani, még akkor is, ha egyik-másik találkozón gyengébben megy a játék. Talán nem olyan nagy kérés ez egy 25 éves labdarúgótól...*

Utóirat

Ez a beszélgetés az Isztambul—Budapest repülőjáraton, még februárban folyt le közöttünk, a Fenerbahcse mérkőzés után. Egy meccs után, amelyen Halápi három holtbiztos gólhelyzetet hagyott ki, s joggal úgy érezte: újra egyedül maradt...

Már eltettem jegyzeteimet, amikor Halápi megszólalt:

— *Ne most jelenjék meg rólam, amit elmondtam... Várjunk vele, hátha lesz rá jobb alkalom... Amikor majd jobban megy a játék...*

Nos, Halápi az elmúlt hónapokban megtalálta önmagát, az önbizalmát, a góllövő cipőjét. Időnként bizonyított!

Született labdarúgó

Események – képekben

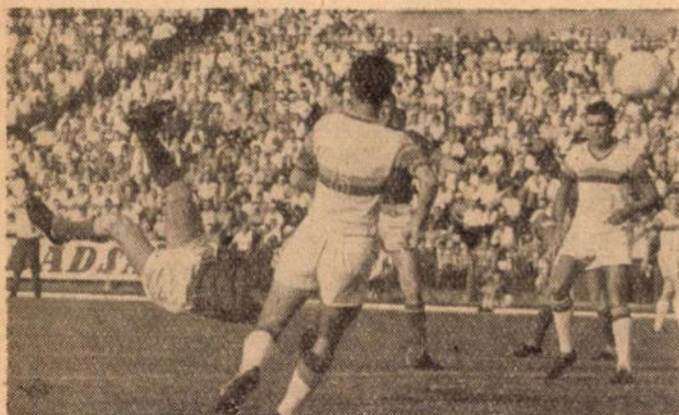

Igor Netto, a Szpartak Moszkva világhírű játékosa szovjet csúcsot javított. A Dinamo 342. bajnoki mérkőzését játszotta. A mérkőzés előtt virágcsokorral üdvözlik Nettót.

(Interfoto MTI, TASZSZ felvétel)

Augusztus 22-én indul Angliában az új bajnoki idény, amelyre a Queen's Park Rangers a 19 éves Seth Vafiadist, a máltai játékost is leszerződtette. Vafiadis egyelőre így mutatkozik be.

A Ferencváros–Csepel (3 : 1) mérkőzés 7. percében Varga a 16-os sarkán hanyatvetődve hatalmas lövéssel szerezte meg a vezetést. A második képen a kapu jobb sarkában a labda.

(MTI Foto, Mikó László felvételei)

Ez aztán a sorfal! Így védekezett az NSZK-ban a Borussia Neunkirchén csapata Münchenben, az FC Bayern elleni osztályozón, amelyen a Borussia 2 : 0-ra nyert.

Csak keményen a túlkeménység ellen

Idő 2014, színhely a magyar sportélet.

Ahová csak néz az ember mindenütt transzparensek, feliratok:

„Meddig tűrjük még az alattomos játékot".

„El a talpakkal az arany bokákról!"

„Tisztítsuk meg a pályákat az orgyilkosoktól".

A lapok oldalas cikkekben, elriasztó címekben foglalkoznak a hét eseményeivel:

„Két hátvéd garázdálkodása a 16-oson belül!"

„Cserbenhagyta áldozatát a középhátvéd!"

„A fault öl, butít és nyomorba dönt!"

Az egyik például így ír:

Nem árt ha egy kis történelmi visszatekintést végzünk. Nézzük csak meg, hogy mi is történt az utóbbi 50 évben annak érdekében, hogy hazánkban megszűnjék az alattomos, durva, súlyos sérüléseket előidéző játék-stílus. Mert hogy történtek dolgok az nem kétséges, de még mindig akadnak hibák.

Az öregek közül talán akadnak olyanok, akik emlékeznek arra, hogy a múlt század hatvanas éveiben vették fel az illetékesek a harcot a kíméletlen játék ellen. Túl volt már labdarúgásunk az aranykoron s az újabb korszak fémjelzését illetően igen megoszlottak a vélemények — az ezüsttől — a műanyagig. A tény az volt, hogy sürgős intézkedést követeltek a szakvezetők és igazuk volt.

Az ankétok egy sereg határozatot hoztak. Később csatlakozott a KISZ is. A Nőszövetség értekezletén olyan határozat született, amelynek értelmében magyar nő nem köt házasságot durva játékossal.

Egy-két évvel később a bíróságok hoztak elvi döntést: Durva játékost nem választanak el a feleségétől. Valamelyest javult a helyzet, de még mindig sok volt a sérülés.

Tiltakozó nagy-gyűlések sorozata következett, s végre hallatta szavát a Játékvezetők Testülete is. Szigorú hangú leiratban közölte tagjaival:

„Az a játékos, aki a fault után három nappal sem tud felkelni a földről nem tekinthető szimulánsnak s így jogaiban meg kell védeni."

A sérülések száma még mindig nem csökkent. 1980-ban történt, hogy a Marsról és a Holdról tanulmányútra kiküldött szakértő bizottság kiadta 300 oldalas kézikönyvét „Hogyan harcoljunk a durvaság ellen" címmel, de az értékes tapasztalatokat nem sikerült hazai talajba átültetni.

Annyi hasznunk azért volt, hogy a JT újabb határozatot hozott:

— Törést és könnyebb természetű haldoklást előidéző jeleneteknél mérlegelésnek helye nem lehet. Egyszeri fejcsóválás helyett háromszorit kell alkalmazni.

A századforduló idejében történt, hogy az ENSZ alapokmányát új ponttal egészítették ki: „A labdarúgó játékvezetőknek tudomásul kell venniök: a csatár is ember!"

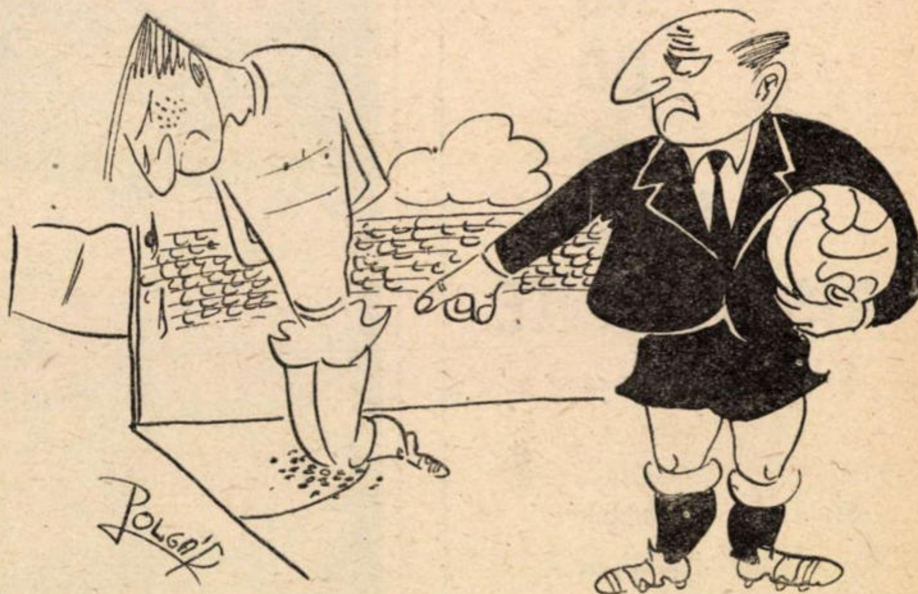
A JT haladt a korral. Újabb szigorú utasítás a tagokhoz:

„Elrendeljük, hogy a jövőben a szabálytalankodó játékos nevét tintával kell felírni a noteszbe."

A toll becsülete meg volt mentve, de a sérülések száma nem csökkent.

Még az idei statisztikánk is nagyon szomorú képet festett a súlyosan sérült és a kiállított játékosok arányáról. Már-már azt hittük, hogy ez az évtized sem hozhat jelentős változást, amikor megkaptuk a JT hivatalos lapjának legújabb számát. Végre belátták, hogy nem elég a szó és az írás, szemléltető módon kell megmutatni a tagoknak, hogyan is járjanak el a vétkes játékosokkal szemben.

Íme:

Lapzártakor kaptuk az új szabály végrehajtási utasítását:

„Természetesen a kukorica csak abban az esetben alkalmazható, ha felhasználása mezőgazdaságunk érdekeit (nevezetesen hízók, libák, kacsák, malacok stb.) nem sérti. A vétkes játékos bűnbánó beismerése esetén szemes kukorica helyett lehet darát, vagy puliszkát alkalmazni.

Végre elővettük a keményebb kezünket.

Most már csak türelem sporttársak, a fejlődés nem maradhat el.

Csak keményen, kérlelhetetlenül kell élni a szabályadta lehetőségekkel.

M. T.

Európából élnek a brazilok

A brazil egyesületek utazó szezonja lezárult s máris jelentkeznek egyes hangok a sajtóban, amelyek nem a legszebbeket írják ezeknek a portyáknak anyagi és sportbeli sikeréről. Csak kevés brazil csapat végzett jól a portyákon, — így a Sao Paulo, amely tizenegy európai mérkőzéséből nyolcat megnyert és háromszor játszott döntetlenül.

A brazil profikluboknak azonban szinte életszükségletük, hogy májusban és júniusban külföldön vendégszerepeljenek, mert általában ezeken a portyákon évi költségvetésük nagyrészét megkeresték az utóbbi években.

11-es (A megfejtések)

1. A FIFA első elnöke Robert Guérin (Franciaország) volt, a jelenlegi elnök 1961 óta az angol Stanley Rous.
2. Október 15-ig.
3. Három: az Egyesült Arab Köztársaság, Ghana és Marokkó.
4. A tizenkét NB I-es csapat vidéki játékát összesen 20 500 néző tekintette meg. A rekordot a Vasas—Veszprém találkozó vitte el, amelynek 3800 nézője volt.
5. Mert a Magyar Népköztársasági Kupa szabályzata értelmében döntetlen eredmény esetén — helyesen — az alsóbb osztályú csapat jut tovább.
6. Di Stefano 11 év alatt a Real Madrid 541 mérkőzésén vett részt, 441 gólt lőtt, kétszer — 1957-ben és 1959-ben — elnyerte az Európa legjobb játékosa címet, 31 alkalommal szerepelt a spanyol válogatott csapatban.
7. A legmagasabb Mátrai Sándor 183, a legalacsonyabb Sándor Károly 164 centiméter.
8. Aknai-Acht — Kővágó, Fogl III — Borsányi, Köves-Kvasz, Vig — Ströck, Avar, Stófián, Spitz, P Szabó. Játszott még a Bajnokok Tornája küzdelmeiben Huber, Dudás és Volentik.
9. Második az Empor Rostock lett, a harmadik megint lipcsei csapat az SC Leipzig.
10. Pál Tibor (Vasas) és Werner Gyula (Diósgyőr). Csapatuk támadásánál sokszor az ellenfél tizenegyeséig is bedobják a labdát.
11. A kapus — ha egy kézzel is — már fogta a labdát, a csatár beavatkozását veszélyes játéknak kell minősíteni és közvetett szabadrúgást kell ítélni a támadó csapat ellen.

Búcsúzni fáj...

Ez olvasható Herberger arckifejezéséből a jobboldali felső képünkön, amikor átadja az NSZK szövetségi kapitányi tisztséget Helmut Schönnek, aki játékos korában mint a Dresdner SC játékosa tizenhatszor szerepelt a német válogatottban.

ÖRÖMMEL ÜDVÖZLI...

Helenio Herrera — az alsó kép baloldalán — az Internazionale edzője örömmel karol Peiróba, a Torinotól szerződtetett balszélsőbe.

LABDARÚGÁS

A Magyar Labdarúgók Szövetségének hivatalos lapja
Felelős szerkesztő: Hoffer József
A szerkesztőség címe: Bp. I., Fém u. 5—7
Kiadja: a Sport Lapkiadó és Propaganda V.
A kiadásért felel: Ungur Imre igazgató
Csekkszámlaszám: 61.251, (vagy átutalás az MNB 8. sz. folyószámlájára)
Előfizetés: negyedévre 8,— Ft, félévre 16,— Ft, egy évre 32,— Ft
64.2329. Állami Nyomda, Budapest
Terjeszti: a Posta Központi Hírlapiroda
Index: 25.501

Az örökrangadón mentés itt – és ott

Az MTK kapuja előtt Keszei és Nagy együttes erővel szereli Fenyvesi dr-t.

Az FTC kapuja előtt mentési akcióban Mátrai, Géczi és Novák

(MTI Foto, Pálfai Gábor és Petrovits László felvétele)